

CLARK DARLTON

Škola bojových umění

Knihovnička Perry Rhodan 85

Přeložil Jaroslav Kuták

Obří rudé slunce se vznášelo na nebi a svítilo na pouštní krajinu. Řídké suché křoví vrhalo jenom málo stínu. Písečná země se zvolna zvedala a měnila ve skálu, potom přešla v ostře stoupající svah pohoří. Kdo se na tuto souvislou skalní stenu díval od západu, při nejlepší vůli si nedokázal představit, že by v ní našel soutěsku, která by vedla do údolí, nebo kterou by mohla projít karavana obchodníků. Moderní karavana, pochopitelně, se zbožím naloženým na pásových nákladních vozech.

Ale na Zalitu, čtvrté planetě slunce Voga, nevládl čas míru. Ovšem ani tu nezužila válka. Stačilo, že se planeta nacházela v blízkosti sluneční soustavy Arkonu. Co znamenaly tři světelné roky?

Hvězdná říše Arkonidanů, řízená gigantickým počítačovým mozkem, potřebovala vojáky. Rekrutovala je z koloniálních světů, jejichž obyvatelé se báli postavit Arkonu na odpor. A Arkon posiloval svou mocnou válečnou flotilu, aby mohl zaútočit proti neznámé, více než třicet tisíc let vzdálené planetě, jejíž jméno však neznámé nebylo: Země!

Všude na Zalitu se našla spousta úkrytů, do kterých se schovali bojeschopní muži, aby unikli jednotkám Arkonidanů. Tam žili a čekali. Nevěděli, kdy se budou moci opět vrátit do svých domovů, ale měli dost času. Přátelé je zásobovali potravinami a starali

se o ně. Zaliterané se však neodvažovali zorganizovat otevřenou vzpouru. Příliš dobře věděli, že mají ve srovnání se superloděmi Arkonidanů, které byly většinou obsazené roboty, jen slabou vesmírnou flotilu. Kromě toho nebylo spolehnutí na jejich Zarlta Kosoku. Tento mezitím už starý vládce Zaliteranů slepě poslouchal Arkon, protože mu nic jiného nezbývalo.

Vysoko nahoře na jednom z vrcholků hor stál mladý muž a díval se do kraje. Jeho pohled směřoval k městu Tagnor, což byla metropole planety. I v Tagnoru nyní vládli hlavně Arkonidané a jejich roboti. Na městském kosmodromu stály záchytné tábory pro Zaliterany, kteří byli povoláni do nucené služby. Odtud byli rekrutí odváženi na Arkon, kde byli vyškoleni a rozděleni.

Zástupcem Arkonu na Zalitu byl arkonidský admirál Calus, schopný a moudrý muž, zároveň však hrubý a brutální, pokud šlo o to, aby splnil rozkazy počítačového Regenta-

Veškerá nenávist Zaliteranů se soustředila právě na tohoto jednoho Arkonidana.

Osamělý strážný na vrcholu hor hleděl k západnímu horizontu, za kterým leželo jeho mateřské město Tagnor. Muž pátral po rozlehlé poušti, ale nezaznamenal žádný podezřelý pohyb. Občas spatřil nějaké zvíře, které se páslo na řídké trávě, ale to bylo všechno.

Stál na malé skalní plošině, obklopené nízkou zdí. Zaliteran se podmračeně díval. Jeho skupina měla zatím štěstí. Skládala se ze zhruba dvou set mužů. Spojila je náhoda a nyní byli rozhodnutí zůstat spolu tak dlouho, než Arkonidané opustí Zalit.

Trhl sebou, protože od pěšiny ve skalní stěně zaslechl nějaké zvuky, ale pak se uklidnil. To musel být muž, který ho šel vystřídat. Skutečného vůdce skupiny si nevolili, řídili se rozumem, a podle něj si zařizovali život. Avšak muž, který ho přicházel vystřídat - jmenoval se Cagrib - by se určitě stal jejich šéfem, kdyby nějakého volili.

„Jsi rád?“ zeptal se Cagrib, když zabočil kolem skalního vý-

čnělku a přesvědčil se, že Je všechno v pořádku. „Doufám, Rhogu, že ses tady nenudil.“

„Pod širým nebem se nenudím nikdy,“ vysvětloval osamělý strážný a zavrtěl hlavou. „Dokud je pěkný počasí...“

„Máme nové zprávy,“ klidně ho přerušil nový muž. „Znovu promluvil-Calus.“

Admirál Arkonidanů hovořil na obrazovkách Zalitu denně a oznamoval drastická opatření, pomocí nichž chtěl dospět k cíli.

„Už se mají do služby hlásit i starší muži. Před Arkonidanama není nikdo v bezpečí.“

Rhog zamhouřil oči. „My jsme v bezpečí, ale stačí to? Není snad málo, že pouze přihlížíme, jak jsou naši krajané odvlékáni ,do otroctví? Proč nic neděláme?“

Cagrib přimhouřil oči. „A co bychom měli dělat? Myslíš, že by k něčemu vedlo, kdybychom Caluse zabili? Už jednou jsi něco takového řekl. Copak nevíš, že by okamžitě poslali někoho jiného, někoho, kdo by byl možná ještě přísnější? Co bychom tím získali?“

„Nevím, vážně nevím- Pořád si ale myslím, že bychom neměli jenom přihlížet. Měli bychom něco podniknout, i kdyby to bylo jenom kvůli tomu, abychom našim lidem ukázali, že nejsou sami.“

Cagrib se zahleděl k jasnému nebi. Na obzoru bylo vidět pár mráčků, jako by se chtěly seskupit k dešti. ; „Takže Calus..- Snad bychom ho opravdu měli zabít Promluví si o tom s ostatními. Nemělo by být těžké poslat někoho z nás do Tagnoru...“

„Půjdu já!“ nabídl se Rhog.

Ale Cagrib odmítl. „Ne, Rhogu, ty máš příliš horkou hlavu-Vyptávali by se tě a Arkonidané se vyznají ve výsleších, to mi věř. Ještě chvíli počkej. Musíme si to ještě jednou v klidu promyslet.“

Rhog přikývl a vykročil na úzkou stezku, která vedla dolů ^o

jeskynní skrýše. Už věděl, že udělali první krok. Konečně už nečekali. Něco se stane! '

Netušil, že se skupina chystá udělat chybu, jaká vždýcky stává na začátku katastrofy.

^ A ^

Bylo chybou i po dlouhých jednáních poslat přece jenom Rhoga, aby vykonal plánovaný atentát. Znal Tagnor a všechny úkryty nejlépe ze všech a neustále tvrdil, že má dobré styky v Zarltově paláci, protože někteří jeho přátelé tam slouží jako strážní. S jejich pomocí by mohl získat cenné tipy ohledně pobytu admirála ve městě.

Největší chyba spočívala ve skutečnosti, že se v Calusovi chystali odstranit přítele Zalitu. Ti, kteří se vyhýbali válce, nemohli samozřejmě tušit, že to tak je, protože přemýšleli příliš logicky

Potřebovali celý den, aby pozměnili Rhogův zevnějšek. Sice to bylo tak, že ani stáří nedokázalo Zaliterana zachránit před odvedením do arkonidské armády, ale mladý muž by byl přece jen příliš podezřelý. Změnili Rhogův pas a dali mu jiné jméno. Majitel pasu by pak byl podle věku a popisu možná Rhogovým dědečkem. Další potíž představovala cesta do Tagnoru. Podzemní dráhy nesměly být použity, protože byly neustále kontrolovány. Žádné vlastní vozidlo neměli rebelové k dispozici. Takže zbývala jenom cesta karavan, vzdálená dvě stě kilometrů jižně. Tam snad bylo možné, že by ho někdo vzal s sebou.

„Budeš muset jít po svých," konstatoval Cagrib a kroutil hlavou. „Snad to zvládneš. Nemůžeme riskovat jediný kluzák, který máme k dispozici. Představuje naši jedinou možnost spojení s vnějším světem."

„Mohli byste mě přece vyložit před Tagnorem," navrhoval Rhog.

„A možná tím ztratit kluzák?" Cagrib zavrtěl hlavou. „Kromě

toho by rychleji objevili tvou stopu. Ne, budeš muset volit tu těžší cestu. S nějakou karavanou se ti podaří dostat se do města podstatně nenápadněji. Lepší možnost nevidím."

Rhog nakonec souhlasil.

Tři dny po krátkém rozhovoru na vrcholku hor se vydal na cestu jako osamělý poutník. Namířil si to k jihu, směrem k městu. V údolí táhly obchodní karavany. Jejich nejčastěji používaná cesta se nacházela dvě stě kilometrů daleko.

Tagnor byl vzdálen pět set kilometrů. Na opačné straně vrcholků hor leželo město Larg. I tam měl Rhog přátele, ale nevěděl, jestli už nebyli naverbováni pro Arkon. Pomoc? Tu nemohl očekávat a nechtěl s ní příliš počítat. Byl odkázán sám na sebe.

Narudle zářící slunce klouzalo přes vrcholky hor a stoupalo vzhůru. Malý vak se zásobou potravin ho tlačil v zádech. Ale ještě více ho tížila malá zbraň, kterou nesl v kapse. Nevěděl, jak se k ní jeho druzi dostali, ani se na to nezeptal. Pravděpodobně arkonidská zbraň. Malá zásoba energie této zbraně stačila na dva až tři smrtící výstřely. Potom byla bezcenná, pokud by nezískal náhradní zásobník.

Napravo od něj se až k obzoru táhla poušť. Vypadala nekonečně. A přece na jejím konci leželo největší město Zalitu se svými třiceti miliony obyvatel a největším kosmodromem planety.

Rhog se zdržoval těsně při okraji pohoří, aby se mohl co nejlépe skrýt, pokud by se objevila stráž Arkonidanů. Celý prostor nad Zalitem byl totiž neustále kontrolován z bojových lodí vetřelců. Několika skoky by se vždy mohl dostat do nějakého úkrytu za nejbližší balvan. Uvažoval, že by snad bylo lepší putovat v noci, ale to by ztratil mnoho Času. Kromě toho by v noci mohl "narazit na některou z nočních šelem, takových, které se používaly i v bojové aréně. Jednou viděl, jak jedna z těch kočkovitých příšer roztrhala na kusy gladiátora. Od té doby arénu nenavštívil-

Nastalo poledne, potom večer. Vyhledal jednu z četných jeskyní, aby v ní strávil noc. Podle svého vlastního odhadu urazil během dne takových čtyřicet kilometrů. Zbývaly mu ještě čtyři,

možná jen tři dny, a byl u cíle. Potom mu stačilo jenom putovat po cestě směrem k západu, aby se mu podařilo připojit k některé z karavan. Určitě by se ho nikdo neptal, co chce v Tagnoru dělat. A že by ho pak Arkonidané napadli tady někde v poušti, to se nedalo čekat.

Spal neklidně a v noci se probouzel, protože se mu zdálo, že slyší nějaké zvuky. Konečně se před vstupem do jeskyně začalo rozednívat a Rhog si připravil prostou snídani, aby se znovu vydal na cestu. V jeho srdci narůstala touha stát se hrdinou svého lidu a vysvobodit Zaliterany z područí zlého admirála Arkonidanů. I kdyby přitom přišel o život...

Toho dne urazil více než šedesát kilometrů, ale cítil, že si bude muset odpočinout trochu déle, pokud se nechce hned dalšího dne ráno někde zhroutit. Chyběl mu trénink.

Už se stmívalo, když začal hledat vhodnou jeskyni- Ohmatával skalní stěnu, podél které putoval, v naději, že objeví nějakou prasklinu, ve které by se mohl prospat, aniž by tím riskoval, že ho objeví nějaká šelma. Vpravo zhasínaly poslední paprsky zapadajícího slunce- Hvězdy vydávaly jenom slabé světlo. Nikde nebyl vidět žádný měsíc.

Rhog se zastavil. Neslyšel náhodou nějaký zvuk - nezdálo se mu to? Neznělo to jako funění nebo jako Škrábání drápů o skálu? Stál bez hnutí, opíral se o skálu a naslouchal. Jako sama od sebe mu malá zbraň vklouzla do dlaně. Dříve než by padl za oběť nějaké Šelmě, určitě by střílel.

Ale zavládl ticho a tma přebírala úplnou vládu nade dnem. Postupem času se přece jenom začalo objevovat světlo, které vydávala hvězdokupa M 13. Noční nebe bylo poseto hvězdami a najednou jich bylo tolik, že dokonce vrhaly stíny.

Nebylo slyšet vůbec nic, takže se patrně zmýlil.

Rhog znovu vykročil. Levou rukou klouzal po skalní stěně, ale nenacházel ani stopu po jeskyni. Říkal si, že se měl po nějakém takovém provizorním ubytování podívat dřív, než se setmělo. Ted se mohlo stát, že bude muset putovat ještě několik hodin.

Pak ale málem klopýtl. Ruka najednou nenarazila na žádný odpor. Našel rovnováhu a zůstal stát.

Skalní stěna ustoupila, ale o pět metrů dál znovu pokračovala-Těch pět metrů však...

Rhog už téměř nedoufal, že by našel jeskyni nebo nějakou soutěsku. Upravil si batoh a vklouzl do úzké soutěsky. Myslel si, že bude brzy na jejím konci, ale pak zjistil, že tomu tak není. Stěny se sice zúžily až na čtyři metry odstupe, ale pak se znovu rozestoupily. Dokonce velmi. Rhog už je nenahmátl ani neviděl, přestože venku díky novým hvězdám bylo přece jen větší světlo.

Před ním se, jak rozpoznával, už netyčila kolmá skalní stěna, ale rozprostírala se Široká rovina, která připomínala skalní kotel. Nahoře nad hlavou viděl kulatý výřez s tisíci hvězdami.

Toto údolí mělo v průměru určitě takových pět set metrů. A neviděl támhle naproti oheň?

Musel hořet v nějaké jeskyni, protože dokonce viděl i stíny.

Rebelové?

Přátelé?

Jeho srdce se najednou naplnilo nadějí. Zapomněl na veškerou opatrnost a zamířil si to přímo k probleskujícím plamenům ohně. Musel si přiznat, že si tato skupina našla vynikající úkryt. Přístup k němu objevil čistě náhodou.

Napravo od něj se zvedaly jakési stíny. Připadaly mu příliš pravidelné, aby to byla skála.

A pak najednou věděl, co to je.

Byla to vozidla, jaká se používala k transportu zboží na poušti-Takže musel narazit na noční tábořiště nějaké karavany.

Rhog se zastavil. Karavana? Tady, tak vysoko na severu? Cesta vedla přece ještě dobrých sto kilometrů dál na jih. Proč by měla nějaká karavana vážit takovou okliku jen proto, aby přenocovala?

S touhle karavanou nebylo něco v pořádku, to pochopil hned.

Pravačkou sevřel rukojeť zbraně a k ohni se už přibližoval opatrněji. Nakonec se jen plazil.

Vtom za ním zazněl přísný hlas: „Na tvém místě bych se zastavil a hezky bych zvedl obě ruce nad hlavu, kamaráde. V noci je příliš nebezpečný plížit se k cizímu táborovému ohni.”

Rhog strnul. Pomalu a opatrně vytáhl pravou ruku z kapsy a zvedl ji nad hlavu společně s levačkou.

Kdosi k němu zezadu přistoupil a sebral mu paprskomet. „Hodnej chlapeček. A teď bys nám měl vysvětlit, proč se touláš v noci po poušti. Chvilí o tom přemějšlej, aby to znělo věrohodně. No, jdeme!”

•,

^ A ^

Město Tagnor se podobalo válečnému tábořišti. Člověk všude potkávat hlídky Arkonidanů. Kdo nebyl vybaven patřičnými doklady, musel počítat s tím, že bude zatčen. Na chodnících bylo jenom málo mužů.

Napravo od Široké ulice, která vedla k trychtýřovitému paláci Zarla, stála veliká, nicméně opuštěná aréna. Už dlouho se v ní nekonaly žádné hry, přestože její správce nebyl Arkonidany povolán do války. Správce Garak se očividně mamě snažil sehnat pro arénu nějakou divokou zvěř a gladiátory.

Právě se vrátil z Largu, kde zařizoval záležitosti, které by docela určitě zajímaly admirála Caluse. Garak pospíchal do svého podzemního úkrytu, umístěného v katakombách pod arénou. Opatrně se rozhlížel, než zmizel v široké chodbě, která vedla do hlubiny.

Byla tam tma, musel zapnout malou svítilnu, aby neminul správnou odbočku. Pak - konečně - stál před tajnými dveřmi. Na hladké skalní stěně nebylo nic poznat, ale stačil tlak plochou dlaní, aby stěny uhnuly. Garaka zaplavilo světlo, zatímco za sebou opět zavíral.

Stál v rozlehlé skalní komoře, umělými zasténám! rozdělené na několik prostorů.

Zaliterané stáli nebo posedávali všude kolem a zvědavě na něj pohlíželi. Jeden mu vykročil v ústřety. •

„Tak jak, Toffnere? Čeho jste docílil?“

Tento muž nemluvil obvyklou zaliteranštinou, nýbrž čistou angličtinou. A Garak se najednou jmenoval Toffner. Jeremy Toffner byl kosmický agent Země.

„Všechno je jasné, majore. Náš přítel Hhokga sestaví v Largu karavanu a pošle ji na poušť. Respektive, jak se tak na to dívám, už ji patrně poslal. Dnes večer by mohla dorazit do jeskyně. Musí projít údolím a potom zahnout sto kilometrů na sever. V horském kotli už je očekávána.“

Major Rosberg, odborník na transitory ve Sluneční bezpečnostní službě, spokojeně přikývl. „Výborně! Včera jsem odvětlal hyperzprávu pro čekající CALIFORNII. Křižník vysadí požadované zboží a předměty včas.“

V pozadí podzemního prostoru se něco pohnulo, pak se kdosi blížil. Onen kdosi byl vysoký asi metr, celý chlupatý a vypadal jako obrovitá mys se Širokým ohonem bobra. Bytost se před skupinkou mužů postavila na zadní a pištivým hláskem oznamovala: „Tak to už je načase, abysme zapojili transiterovou přijímací stanici v jeskyních?“

Major Rosberg a Toffner přikývli.

„Správně, Gucky," dal Rosberg podivné bytosti za pravdu. „Ale zítra ráno by to taky stačilo. Můžeš pak s tou trojicí skočit.“

Pojem skákání se vztahoval na Guckyho schopnost teleportace. Tento myšob byl však zároveň také telepat a telekinet. V podstatě to byl vůbec nejschopnější mutant Sluneční říše.

Vycenil velké hlodáky, přátelsky se zašklebil a pak se pomalým krokem vracel do kouta. Toffner se za ním pobaveně díval.

„Kdybychom neměli Guckyho, ztratili bychom spoustu času," konstatoval. „Kromě toho by všechno bylo podstatně nebezpečnější.“

„Však Rhodan dobře ví, proč nám ho nechal tady," souhlasil Rosberg a vykročil s Toffnerem ke stolu. Posadili se; „Betty

Toufryová si myslí, že během následujících dní by měl odletět nějaký větší transport na Arkon. Doufejme, že tentokrát už odletí s ním."

Měl na mysli Rhodana a jeho sto padesát mužů, kteří Čekali namaskovaní jako Zaliterané ve sběrném táboře Arkonidanů. Podařilo se jim dostat do rukou klíčové pozice v arkonidské flotile. Nyní čekali i s ostatními Zaliterany - ovšem většinou to byli nedobrovolně najatí vojáci - na transport na Arkon. Tento transport měl představovat v podstatě trojského koně. Pozemšťané byli bojovníky, kteří se v břiše tohoto koně schovávali před Arkonem.

„A proč by neměli?"

„Dnes bylo odvezeno padesát tisíc vojáků, Toffnere- Ale Rhodan a naši lidé zůstali tady. Máte vůbec tušení, kolik Zaliteranů už Arkonidané odvěkli?"

Když Toffner zmlkl, Rosberg se zeptal, aby změnil téma; „Co na váš návrh říká Hhokga?"

„Vyhledal jsem ho hned, jak jsem přišel do Largu. Byl trochu skeptický, ale pak ho přesvědčily naše vynikajícím způsobem napodobené průkazy, které dokonce nesou podpis admirála Caluse. Karavana bude dnes u jeskyní a zítra už může plně naložená vyrazit zpátky do Tagnoru. Za tři dny by tu mohla být."

„To je ovšem kritické!" řekl major Rosberg. „Měli bychom ji doprovázet, dřív než ji zastaví roboti na okraji města. Snad by se nám mohlo podařit získat nějakého arkonidského důstojníka, který by nám pomohl. Můžeme mu nasadit hypnotický blok. Bude pak dělat všechno, co po něm budeme chtít. Přiveďte sem některého. S jeho pomocí dostaneme karavanu bezpečně do města. Pod ochranou noci pak bude jednodušší zavést ji do katakomb."

Jeremy si opřel bradu. „Žil jsem tři roky jako jediný Pozemšťan na Zalitu a cítil jsem se sice osaměle, nicméně bezpečně. Dnes už nejsem osamělý - ale nemyslete si, že se cítím nějak bezpečněji."

„Počítačový Regent arkonidské říše plánuje zničení Země,

Toffnere. Proto Rhodan útočí. Je to jediná možnost, jak zachránit Zemi."

„Já vím," přiznával Toffner, ale po zbytek dne už zůstal značně zamlklý. •',!-

-> ^ ^

V jeskyni opravdu plál oheň.

Rhog v probleskujícím světle plamenů viděl devět Zaliteranů. Někteří z nich leželi u stěny na příkrývkách, a když se doklopytal až ke vchodu, napřímili se a vstávali. Někteří seděli přímo u ohně a zvědavě na něj pohlíželi.

„Podívejte, co jsem venku našel," řekl muž, který Rhoga přivedl do jeskyně. „Tvrdí, že se čistě náhodou objevil v našem údolí. Je ozbrojený arkonidským ručním paprskometem. To je podezřelý, co?"

Jeden vousatý Zaliteran pomalu vstal a vykročil k zajatci-„Kdo jsi?" zeptal se.

Rhog se opatrně rozhlížel, než odpověděl. Nedokázal si pořádně představit, kam ho náhoda vlastně přivedla. Tohle nevypadalo na normální karavanu. Uprostřed rozlehlé jeskyně stálo cosi podivného. Skládalo se to ze dvou Částí - z kovového bloku, který vypadal velmi masivně a těžce, a z klece. Vypadalo to skutečně jako klec, ale Rhog na první pohled poznával, že to musí být něco jiného.

„Jsem Rhog z Largu," řekl konečně. „Měl jsem poruchu a musel jsem pochodovat dvacet kilometrů, až jsem našel vaše údolí-Nechápu..."

„Z Largu? My jsme taky přijeli z Largu. Jak to, že jsme té ne-předjížděli?"

„Asi jsme se minuli."

„Hm, velmi nepravděpodobné," přemýšlel vousáč. Pak natáhl ruku. „Máš papíry?"

Rhog váhal. Bylo neobvyklé, že by po něm někdo vyžadoval

doklady. Ale tihle muži asi měli své důvody, takže nechtěl vyvolávat ještě větší rozruch a podezření. Sáhł do kapsy a vyndal svůj průkaz. Vousáč si jej vzal a pozorně si jej prohlížel. Pak několikrát zavrtěl hlavou a vrátil jej Rhogovi. „Proč máš změněné datum narození, Rhogu?“

Rhog se vyděsil. Teď bylo všechno ztraceno, pokud karavana pekla s Arkonidany. Ale očividné nemělo význam lhát. Konec konců jim přece nemusel prozrazovat cíl své cesty do Tagnoru.

„Nechtěl jsem, aby mě odvedli,“ odpověděl co nejmírněji. „Kdybych vypadal staře, možná by mě nechali na pokoji.“

„To je možné,“ přikývl vousáč a posadil se zpátky k ohni. „Pojď sem, ještě si trochu popovídáme.“

Muž, který Rhoga zajal, zmizel venku do noci, aby se vrátil na stráž. Rhog se posadil vedle vousáče. Ostatní Zaliterané si opět lehli, jako by se jich to všechno vlastně ani netýkalo. U ohně zůstali už jenom tři. Dívali se do plamenů a přemýšleli. „Takže -prosím o pravdu,“ řekl vousáč a zmlkl. Rhog pochopil, že nemá moc možností, pokud si nechtěl zbytečně zhoršit situaci.

„Mohu vám věřit?“

„Za to vám ručím,“ přikývl vousatý muž.

Rhog se mu zahleděl do očí. Cítil, že mu může věřit. Tohle nebyl zrádce.

„Prchám před Arkonidany - a teď to víte!“

„To je přece jasné, kamaráde. Ovšem ptám se, proč jdeš z Largu do Tagnoru. Tam je nebezpečí největší.“

„V Tagnoru mám přátele, v Largu ne. Mohli by mě u sebe schovat. Jednou budou mít Arkonidané dost vojáků a Zalit opět opustí. Směl bych taky položit otázku?“

Vousatý muž mlčky přikývl.

„Kdo jste? Docela obyčejná karavana? Vy se nebojíte, že vás Arkonidané zastaví a naverbují?“

„Kdo tvrdí, že neriskujeme?“

„Chcete do Tagnoru?“

„Ano,“

„Takže riskujete!" konstatoval Rhog. „Přece si nemyslíte, že by si Arkonidané nevšimli tak velkého počtu bojeschopných mužů?"

Vousáč chvíli uvažoval a pak přiznal: „Samozřejmě, že by je to napadlo, ale máme dobré doklady. Každopádně lepší než ty. Říkají totiž, že už jsme byli před odvodní komisí a že jsme nebyli uznáni, Nám se nemůže nic stát."

Rhog se se zájmem předklonil. „Takže taky patříte k hnutí od-' póru?" řekl a v očích se mu rozsvítily Jiskřičky naděje. Už nebyl sám. „Asi za sebou máte nějakou organizaci, která dokáže vyrábět skvěle zfalšované doklady."

Vousáč zavrtěl hlavou, pak sáhl do kapsy a vytáhl orazítkovaný dokument.

„Tenhle podpis tady," řekl a ukázal na jméno pod největším z razítek, „není falešný. Je to pravý podpis admirála Caluse."

„Tomu nerozumím," zamumlal Rhog.

„Taky nemusíš," zavrtěl hlavou vousatý Zaliteran. „Zítra té, vezmeme s sebou do Tagnoru. Pokud o nás nemáš nějaké pochybnosti, smíš jet s námi."

Rhog přikývl a rozhlížel se po jeskyni. Kromě podivné klece nenašel nic, co by se tu mohlo naložit. Ale venku čekala vozidla. Byla prázdná. Kde tedy ležel náklad, který měl být naložen?

Něco tu nesouhlasilo. Ale co?

Vousáč patrně rozpoznal jeho pochybnosti. Pobaveně se zašklebil.

„Nelámej si tím hlavu, kámo. Ty přece nemusíš zbytečně dlouho přemýšlet. Však uvidíš."

Rhog zmlkl. Ať už ho čekalo jakékoli nebezpečí, uvědomoval si, že tady v jeskyni je zatím v bezpečí. Žádná šelma ho až sem roztrhat nepřijde.

^ A ^

Zhruba ve stejné době sedělo šest mužů v jasně ozářené místnosti kolem stolu a Šeptalo si. Mluvili tak tiše, že je ve vzdále-

nosti dvou metrů už nebylo slyšet. Tato opatrnost byla na místě, protože tento prostor patřil k budově, která stála na kosmodromu v Tagnoru, a ten byl jak známo v arkonidských rukou.

Všichni vypadali jako Zaliterané, ale byli to Pozemšťan!.

Vlasy Perryho Rhodana měly měděnou barvu. Jeho plet' připomínala. Indiána. Biochemici ze speciálního oddílu si dali záležet, aby z něj a jeho druhů vytvořili skutečné potomky Arkonidanů, protože Zaliterané pocházeli z bývalých kolonizátorů Impéria. V první řadě se jednalo o umění biochemiků, takže Rhodan se svými sto padesáti muži zcela nepoznan zapadl mezi Zaliterany, kteří byli odvedeni do služby ve flotile Arkonu.

Napravo od něj seděl Reginald Bull, poněkud podsaditý, baculatý a pomenší, ale přesto na první pohled pravý Zaliteran. Vlevo seděl kapitán Hubert Gorlat, který nebyl nápadnější. Udělali z něj zaliteranského kapitána, který se dal dobrovolně do služeb Arkonu.

Zbývající tři muži byli africký teleporter Ras Čubaj, telepat John Marshall a profesor Eric Manoli.

Rhodan právě říkal: „...už to nemůže dlouho trvat. Regent klade největší důraz na to, aby vojáci byli rychle vycvičeni, takže je nenechá dlouho nečinně sedět na Zalitu. Při následujícím nebo dalším transportu už budeme při tom.“

„Blbý je, že Calus nemůže nic udělat,“ zamumlal Bully a zamrkal. „V jinech ohledech nám přece pomáhá.“

Rhodan na něj varovně pohlédl. Vlastně vcelku zbytečně, protože i kdyby se prozradilo jenom jediné z jejich mnoha tajemství, byli by ztraceni. Tajemství ohledně osoby admirála Caluse bylo největším a nejcennějším.

„Osega nesmí vzbudit ani nejmenší podezření,“ zašeptal Rhodan. „Je to klíčová postava v této galaktické šachové hře. V podstatě je král. Pokud by mu někdo dal mat, naše mise by dospěla k tragickému konci.“

„Od včerejška s ním nemáme spojem,“ namítal Gorlat. „Jeho

dnešní proslov v televizi byl velmi ostrý. Opět zanechal silný dojem,"

„Osega hraje roli arkonidského admirála velmi dobře," přiznal Rhodan. „Skutečný Calus mezitím dole v aréně potí krev. Určitě si nikdy nepomyslel, že by ho mohl nahradit nějaký dvojník."

„To si nepomyslel nikdo," zašklebil se Bully. „Ani Zaliterani ani Arkonidani. A je to tak dobře."

„Zaliterané Jednoho dne mnohé pochopí," řekl Gorlat. „Ale teď by snad už měl Ras jít."

Rhodan se podíval na hodinky. Přikývl. „Je načase. Ano, Rasi, mohl bys teď navštívit Caluse, abychom se konečně dozvěděli, kdy můžeme počítat s naším odletem. Nesmíme přijít o spojení. Teď zůstane ve své místnosti v paláci sám - a ty dobře víš, kde to

Je."

Teleporter vstal. „Ještě nějaké instrukce, pane?"

„Už žádné. Maximálně by ses mohl Osegy zeptat, jestli dal Regent vědět o svých plánech. Vlastně by měl štábním důstojníkům své flotily o svých úmyslech nalévat čistého vína. To by bylo všechno."

Ras Čubaj přikývl, přešel do kouta místnosti a soustředil se na skok. Ostatní mu přitom přihlíželi. Bylo vždy fascinující dívat se, jak takový teleporter mizí. Pro Rase to nebylo nikterak namáhavé, protože přesně znal svůj cíl. Představil si Calusovu pracovnu a viděl ji téměř hmatatelně před sebou, zatímco dematerializoval. Zároveň se jeho představa měnila ve skutečnost.

Calus sebou mírně trhl, ale pak se usmál. Biochemici udělali z pozemského seržanta Rogera Osegy skutečného Arkonidana. Pod touto maskou by ho nikdo nepoznal. Calus se také k smrti vyděsil, když tehdy poprvé spatřil svůj vlastní zrcadlový obraz.

„Jste přesný, Rasi," řekl Osega a pohlédl na hodinky- „Ale mohl jste si ušetřit cestu. Žádné novinky." , „A transport? Kdy letí?"

„Máte velice naspěch - a přitom nikdo neví, co se stane. Možná byste být všichni rádi, kdybyste nikam neletěli."

„Neříkejte hlouposti," odpověděl ostře Afričan. „Akce se rozběhla a už nesmí být zastavena. Víte to stejně dobře jako já. Tak co se ještě děje? Šéf chce vědět, jestli Regent něco oznámil."

„Nic, Rasi. Během následujících dní budou neustále přilétat transportní lodě a odvážet rekruty na Arkon. Soupisky pošlou. Nemám vůbec žádný vliv na registraci. Naše skupina by však měla odletět ještě tento týden, pokud vím."

„Díky," odpověděl Ras a spokojeně přikývl. „Aspoň něco. Mimochodem, doklady s vaším podpisem způsobují zázraky. Je to podpis skutečného Caluse. Dává ho dobrovolně a bez váhání. Pravděpodobně dostal nějaký Šikovný hypnoblok. Calus by dokonce podepsal sám sobě rozsudek smrti."

„Kdyby to udělal," přiznával Osega, „pak bych byl já jediným Calusem."

Afričan se pobaveně zašklebil. „Ze seržanta admirálem!" usmál se a ustoupil o krok. „Dovolte mi odejít. Uvidíme se zítra ve stejný čas. Mějte se dobře, admirále Calusi, velevážený Arkonidane..."

A falešný Calus, který pomáhal Rhodanovi na cestě k Arkonu, opět osaměl.

^^4-

Na východě se o slovo hlásil nový den. Veliké rudé slunce stoupalo nad obzor. Oheň v jeskyni už dávno zhasl a stráž jej musela znovu rozdělovat. Brzy nato bublala v kotlíku voda a vůně polévky zaplňovala jeskynní prostor. Rhog se probral, protože do něj někdo strčil. „Vstávat, příteli," řekl vousáč a ukázal na oheň. „Snídaně!" Rhog si oddechl. Věděl, že je v bezpečí a že dobře dorazí do Tagnoru. Jen mu museli vrátit jeho paprskomet. Beze zbraně by svůj úkol nemohl splnit. I během snídaně mohl sledovat, že se tu nechystají k odchodu.

Kde je nějaké zboží, které chtěli naložit? Měli snad takovou spoustu času, aby mohli v klidu posnídat?

Vzpomínal si na ty tři muže, kteří měli přijít. Byla o nich řeč., Odkud přijdou, tady, uprostřed pouště mezi oběma městy?

Dali mu najíst. Vůbec se k němu chovali velice mile. I později, když už byli po jídle a vousáč ho vyzval, aby šel s ním, se na jejich vztahu nic nezměnilo. Ostatní muži zůstali v jeskyni.

Kráčeli k čekajícím vozidlům karavany, přikrytým plachtami. Podle stop Rhog poznával, že tu stojí teprve od včerejška. V tomto ohledu údajně vousáče souhlasily.

„Kdy mají přijít ti tři muži, o kterých jsi mluvil u snídane?“ zeptal se „Přiletí kluzákem?“ :

Vousatý muž se podíval na hodinky. „Chápu tvou zvědavost, ale nic ti nepovím. Abych byl upřímný, nevím toho víc než ty. Bylo mi pouze řečeno, že mám tady v jeskyni očekávat tři muže. Ty jsi jistě viděl ten podivný stroj, co stojí v jeskyni? Víš, co to je?“

„Ne,“ odvětil Rhog. Doufal však. Že se konečně něco dozví. Ale byl zklamán.

„Já to také nevím, Rhogu. Bylo nám řečeno, že tady prostě něco stojí. A prostřednictvím té klece k nám přijdou ti tři muži a zboží, které má být odvezeno do Tagnoru.“

„Prostřednictvím té klece?“ nevěřicně se zeptal Rhog. „Jak je to možné?“

Vousáč se usmál. „Dostal jsem dobře zaplacenou za transport a kromě toho jsem získal životně důležité doklady - proto se neptám tolik jako ty. Až budu zpátky v Largu, budu moci v naprostém klidu vyčkat, dokud Arkonidané neodtáhnou. Proč bych se měl zbytečně zajímat o nějaký stroj?“

Rhog si uvědomil, že se tady musí jednat o činnost nějaké větší organizace, než si dosud myslel. Měl by být rád, že ji vůbec potkal, ale rozhodl se, že o svých plánech nikomu nic neprozradí.

„Kde je moje zbraň?“ zjišťoval. „Dáte mi ji zpátky, až budeme v Tagnoru?“

Vousáč na něj pohlédl. „Nač ji potřebuješ?”

„Kvůli mé bezpečnosti, jinak ne. Nemám tak dobré doklady jako vy. Kdyby mě Arkonidané dostali, chci se bránit a nezemřít jako bezmocný zajatec. Chápeš to?”

„Ano, chápu,” přikývl vousáč a sáhl do kapsy. Když vytáhl ruku, měl v ní Rhogův malý paprskomet. „Ber! Ale žádné nesmysly. Vidíš, že ti věřím.”

„Nejsme my všichni Zaliterané spojenci?”

Vousáč pomalu přitakal. Vzdálili se zhruba dvě stě metrů od vstupu do jeskyně a teď už se přiblížili k úzké soutěsce, která vedla do pouště. Rhog si dovedl představit, že pásové vozy budou mít určitě potíže, až budou chtít projet.

Od skalních stěn se ozval táhlý výkřik. Vousáč se rázem zastavil. Ohlédl se. Před jeskyní stál muž a mával na ně. Jeho pohyby byly jednoznačné.

„Pojďme, Rhogu. Řekl bych, že dorazili naši přátelé.”

Rhog ho mlčky následoval. Nic nechápal. Jak by se ti muži mohli dostat do údolí, aniž by j& minuli? Museli přece nějak přiletět nebo přijet?

Ale tři cizí Zaliterané už na ne čekali v jeskyni. Vypadali skutečně jako Zaliterané, ve skutečnosti však pocházeli ze Země a patřili k Rhodanově speciální jednotce. Gucky je sem jednotlivě teleportoval. Ke zděšení mužů, Čekajících v jeskyni, se zničehonic objevili mezi nimi, materializovali z nicoty- Samotného Guckyho si nevšimli, protože vždy okamžitě teleportoval zpátky do Tagnoru.

Vousáč jim podával ruku. „Poslal mě Hhokga, abych vás doprovodil do Tagnoru,” řekl domluvené heslo. „Kde jsou přístroje, které musíme naložit?”

Seržant Miller mu stiskl ruku. „Jsem Thar, příteli. Tohle jsou moji druzi Regul a Moři.” Ukázal na kadety Rudolfa a Kranoltea. „S nakládáním budeme moci začít zhruba za půl hodiny, jak doufám.”

Vousáč na něj zíral.

Miller přikývl.

„Slyšel jsi dobře, ale asi neznáš materiální transmiery. Jsou na mnoha světech obvyklé. Ta věc v jeskyni je transmitter. Je zapojen na příjem. Za několik minut by měl být aktivován...”

Na Zalitu žádné materiální transmiery neexistovaly, ale zdejší lidé věděli, že něco takového je. Vousáč začal tušit, že za Hhokgou musejí stát velmi mocní lidé. Materiální transmitter...!

Náhle jeden z mužů vyběhl z jeskyně a křičel: „Cáry! Kouzla a čáry! Peklo otvírá svůj chřtán! Ten stroj!”

Seržant Miller pokrčil rameny a podíval se na hodinky. „Naši přátelé jsou zatraceně přesní. Přesné na minutu.”

Minul vousáče a vešel do jeskyně. Ostatní ho následovali.

Rhog cítil tvrdý kov své zbraně v kapse. Materiální transmitter nebo ne, věděl, co má udělat. Za tři dny to udělá.

- ^ ^ ^

Generál Deringhouse se přesvědčil, že všechno sedí. Čas, souřadnice, rychlost - všechno odpovídalo tomu, co vypočítal computer. Pak už jenom poslední zmáčknutí tlačítka a akce se rozběhla.

- A- ^

Rhog zůstal stát u vchodu a sledoval neuvěřitelné-

Z otevřených dveří klece vypadávaly bedny a balíky, jako by je odtud vyhazovaly neviditelné ruce. Tři neznámí muži stáli u klece a nic nedělali. Jeden z nich se ze široka šklebil. Vousáč měl ústa dokořán, ale nic neříkal.

Konečně se jeden z nich obrátil a řekl: „Můžete začít s nakládáním. Přesně za týden se sem vraťte, nebo pošlete jiné muže. Bude zapotřebí ještě jedna karavana.”

Vousáč kývl na své muže. Bez dalších otázek se pustili do práce.

„Za týden?"

Miller přikývl. „Budeme potřebovat ještě jeden transport, příteli. Zaplatíme vám dobře."

Zatímco se vousáč a jeho druzi věnovali nakládání, tři Pozemšťané se stáhli do jednoho z koutů jeskyně.

„Nedá se nic dělat," řekl Miller svým podřízeným. „Karavana to nedokáže. Musíme prostě zůstat tady a držet stráž. Pořád lepší, než kdybychom Šli s Rhodanem na Arkon."

„Já bych radši nějaký to dobrodružství," zavrčel kadet Kranolte, vzdychl a posadil se na kámen, který tam složil jako lavice. „Sedíme tady jako kuřata." ; •

Ale než mu stačil jeho šéf něco říct, Rudolf poznamenal: „Mimochodem, všimli jste si, že je tady jedenáct Zaliteranů a ne deset, jak nám Toffner říkal? Kdo může být ten jedenáctý?"

Miller uznale přikývl.

„Umíš dobře počítat, Rudolfe. Nu, jestli deset nebo jedenáct, co nás to zajímá? Je to možná někdo, kdo by chtěl s karavanou do Tagnoru. Hhokga se už určitě postaral, aby s karavanou odešli jenom důvěryhodní lidé. Myslím, že si tím nemusíme lámat hlavu."

V podstatě měl pravdu, ale kdyby seržant Miller tušil, jakému neštěstí mohl zabránit, určitě by nebyl tak klidný.

O tři hodiny později se karavana vydala na cestu a zanechala v jeskyni tři Pozemšťany, kteří strážili zbylou hromadu beden.

^ ^ ^

O dva dny později, kdy se karavana nacházela ještě uprostřed pouště, přistála na kosmodromu Tagnoru nákladní flotila. Její velitel měl za úkol odvést všechny zaliteranské „dobrovolníky" na Arkon.

Hodina rozhodnutí se blížila.

Rhodanovi a jeho lidem se na poslední chvíli podařilo obsadit mnoho klíčových pozic. Mutanti hráli při této tajné akci zvláštní

roli. Většina arkonidských důstojníků dostala hypnoblok a nepředstavovala tudíž žádné nebezpečí. Kromě toho bylo zařízeno, aby tento blok zmizel sám od sebe, jakmile by ovlivnění důstojníci přistáli na některé z planet slunce Arkon.

Nemohlo však být předem jasné, že s nákladní flotilou přiletí noví důstojníci s novými rozkazy. Nezbyval žádný čas k ovlivnění těchto Arkonidanů. Přiletěli na rozkaz Regenta a přivezli jeho instrukce. Nebylo možné se těmito instrukcím bránit, aniž by tím vzniklo nějaké podezření. Dokonce i admirál Calus byl bezmocný. Ve skutečnosti tedy Rhodanovi nebylo nic platné, že roli Caluse hrál seržant Osega.

Podle rozbíhajících se příprav bylo možné poznat, že odvoz Zaliteranů začne ještě týž den. Důstojníci, kteří dorazili, byli většinou mimořádně aktivní Arkonidané a okamžitě zahájili odpovídající činnost. Rhodanovi se nicméně podařilo alespoň udržet svých sto padesát lidí pohromadě, aby mohli být přiděleni na jednu loď. Nicméně nemohl zabránit tomu, aby společně s nimi neletělo dalších tří tisíce skutečných Zaliteranů. Nebezpečí jejich objevení tedy nadále trvalo.

Do nalodění zůstávaly hodiny. Doplňili si svou výbavu a čekali na rozkaz vstoupit na křižník.

Nálada mezi muži nebyla nijak zvlášť dobrá. Čekala je velká nejistota. Nikdo nemohl tušit, zda počítačový Regent jejich trik neprohlédl a zda je nenechá upadnout do léčky, ze které by už nebylo úniků. Jistě, jejich masky byly dobré. Biochemie! proměnili Rhodana a jeho muže ve skutečné Zaliterany, jejich doklady byly v pořádku a řeč dokonalá. Ovšem zůstávalo mnoho okolností, které je přece jen mohly prozradit.

Rhodan, kývl na kapitána Huberta Gorlata. „Zastupujete mne, kapitánem Já společně s Rasem ještě krátce navštívím Rosberga. Marshalle, zůstaňte se mnou v telepatickém spojení. Jakmile to tady propukne, ať mě nějaký sugestor informuje. Pak se okamžitě vrátím.“

Africký teleporter vzal Rhodana za ruku, aby vytvořil nutný tě-

lesný kontakt, a Marshall přikývl, že rozumí. Gorlat se zatvářil starostlivě.

Pod arénou v úkrytu v katakombách měli z Rhodanovy náhlé návštěvy radost, přestože to znamenalo definitivní rozloučení. Gucky se ještě jednou mamě pokoušel svého přítele přemluvit, *aby ho vzal s sebou*, ale Rhodan zůstal tvrdý.

„Vyloučeno, Gucky! Ani jako domácí zvíře ne! Zaliterané mají dovoleno vzít si s sebou nějaké drobnosti. Nic víc. Kromě toho nezapomínej, že tě někteří Arkonidané znají. Kdybys dával v minulosti trochu více pozor, abys nebyl tolik vidět, tvé objevení by nebylo tak pravděpodobné. Takhle však... Kromě toho jsi tady nutně zapotřebí. Čím by byl major Rosberg bez tebe?"

„Potřebujeme teleportera," potvrdil major vážně. „Jak bychom mohli seržanta Millera a jeho dva kadety dostat do jeskyně, kdybychom neměli Guckyho?"

„Tak vidíš!" kývl Rhodan na myšoba. Pak změnil téma. „Nyní bude naše spojení přerušeno. Arkonidané nám nezakázali nosit hodinky, proto k nim připojím malý impulsní vysílač. V případě nouze byste s námi mohli mluvit. Na podobný kontakt bychom se zatím neměli spoléhat, ale ta možnost nám přece jen musí zůstat. Na obvyklé frekvenci. Tak, to je vlastně všechno, co jsem ještě chtěl říct. Jak je na tom CALIFORNIA?"

„Včera vyložila požadované předměty do jeskyně a ztratila se. Toffner zorganizoval karavanu, která by měla už zítra dorazit do města. Pošleme jim napřed důstojníka, který se postará, aby mohli projít bez dalších kontrol. Můžete být klidný, pane."

„To bych rád," odpověděl Rhodan a letmo se usmál- „Myslím si totiž, že ještě dnes odletíme na Arkon. Hodně štěstí, majore Rosbergu. Spoléhám na vás!"

„Hodně štěstí, pane! Vraťte se nám všichni v pořádku."

„Nezapomeň ode mne pozdravovat Regenta a vyříd' mu, že může bejt rád, že jsem nesměl letět s tebou!" poznamenal Gucky.

Rhodan vážně kývl, pak vzal Rase za paži a vyzval ho, aby se vrátili.
„Ostatní na nás Čekají.“

^ ^ ^

Arkonidští důstojníci a roboti - kteří ještě nebyli Rhodanovy-mi specialisty tajně přeprogramováni - naháněli Zaliterany do lodí, které je měly dovést na Arkon. Muži speciální jednotky se ve své zaliteranské kůži necítili dvakrát dobře, i když se momentálně nemuseli obávat, že budou odhaleni.

Před vstupem na loď se ještě kontrolovaly doklady. To bylo opatření, které Rhodana a jeho lidi nemohlo nijak rozházet.

Mnohem těžší se ukázalo zůstat spolu. Jednotlivé ubytovací prostory nepojaly více než sto mužů. Rhodan patřil k padesáti mužům, kteří se museli o svůj přechodný domov dělit s padesáti pravými Zaliterany. Během následujících hodin bylo nemožné spolu otevřeně hovořit. Dalo se předpokládat, že mezi Zaliterany bude i nějaký zrádce nebo špicl.

. Atlan, který byl ubytován se svými devětadevadesáti druhy v sousední místnosti, to měl lepší. Mohl se s nimi alespoň tiše bavit, aniž by se musel obávat, že je odposlouchávají.

Nikdo nevěděl, co se děje venku, ale momentálně to ani nebylo nijak důležité-

Po dalších dvou hodinách cizí kroky zvenčí prozradily, že začínají přípravy ke startu. John Marshall informoval Rhodana, že jejich arkonidský kapitán vedl poslední rozhovor s admirálem Calusem. Předal mu instrukce ohledně rekrutování zbylých Zaliteranů schopných boje.

Po dalších deseti minutách následoval start.

Transice trvala jenom několik vteřin, pak let zpomalil. Rhodan si uvědomoval, že teď už musí být z velínu lodi vidět soustava Arkonu - centrum mocné hvězdné říše. Tri hlavní planety kroužily kolem svého slunce po stejné drázcia tvořily vrcholy rovno-

ramenného trojúhelníka. Rhodan pevně počítal s tím, že jejich loď přistane na některé z těchto planet, i když asi ne na té nejdůležitější. Tam totiž vládl počítačový Regent Arkonu a jemu platila celá tahle nebezpečná akce.

Tři hodiny po startu ze Zalitu nové pohyby na lodi prozrazovaly, že se blíží k cíli. Zřejmě vyšli z transice někde v blízkosti ochranného prstence soustavy.

Dveře jejich místnosti se otevřely a nějaký robot oznamoval chladným kovovým hlasem: „Za třicet minut opustíte loď. Sbalte si věci a Čekejte na rozkaz, který se ozve z reproduktoru.“

Pak se dveře opět zavřely.

Rhodan seděl v koutě mezi svými muži.

Johne Marshall? Všechno v pořádku?

Odpověď zprostředkovaná sugestorem přišla okamžitě a stejně nehlučně: Všechno v pořádku. Jakmile opustíme loď, pokusíme se zůstat pohromadě.

Jasně! pomyslel si Rhodan.

Avšak ve svém nitru nebyl zdaleka tak klidný, jak vypadal. Napětí kulminovalo. Určitě budou při vstupu na Arkon znovu kontrolováni. Rhodan neměl sebemenší tušení, jakými metodami bude taková kontrola prováděna. Mohla být čistě osobní, nebo také technického rázu. Nebo dokonce lékařského! Pak by ovšem hrozilo velké nebezpečí!

Nákladní loď měkce přistála. Téměř zároveň se ozvaly reproduktory. Vyzývaly Zaliterany, aby zůstali ve svých kabinách, dokud nebudou vyzvednuti. Příkazy robotů na palubě platily jako zákon.

Rhodan měl podivný pocit. Poprvé v životě ho čekalo něco neznámého. Cokoli, co se během následujících minut mělo stát, nemohl ovlivnit. Nemohl tomu zabránit ani to nějak změnit. Běh událostí určoval někdo jiný. On, Rhodan, měl několik minut nebo možná hodin žít zcela bez zodpovědnosti.

Tenhle pocit Rhodan prostě neznal.

Z myšlenek ho vytrhl další robot ve dveřích, který? rozkazoval;
„Pojďte ven! Jeden za druhým!"

Rhodan si dával načas. Nákladní prostor nejdříve opustili skuteční Zaliterané a na chodbě se postavili do pětistupu. Robot je začal odpočítávat. Když velkou kajutu opouštěl Rhodan, ještě viděl odcházet druhou stovku svých mužů. Skupina, ke které patřil, následovala hned po ní. Kráčel dlouhými koridory až k velkému nákladnímu prostoru. Jednotlivé skupiny byly odkázány samy na sebe a Rhodanovi se tak podařilo dát své lidi dohromady. Stáli nyní v uzavřeném bloku a byli pevně rozhodnutí, že už se nenechají rozdělit.

Vrata nákladního prostoru se pomalu otevřela. Do místnosti proudil chladný, ale čerstvý vzduch. V pozadí bylo vidět několik plochých budov, nad nimi temně modré nebe, které mělo téměř fialovou barvu.

Gorlat vedle Rhodana odkašlal a zaliteransky poznamenal:
„Zatraceně suchý vzduch - a je tu málo kyslíku. Souhlasí to s údaji o třech hlavních planetách Arkonu?"

Rhodan neodpovídal. Oči měl přimhouřené. Atmosféry tří planet Arkonu byly stejné jako na Zemi. To, co dýchal nyní, bylo možná trochu vylepšenou verzí atmosféry, jaká vládla například na Marsu.

Netušil, co tím Arkonidané sledují, ale jeho myšlenkový pochod byl přerušen dalším rozkazem nejbližšího robota: „V pěti-stupech pochodem v chod!"

Rhodan už neměl důvod déle váhat. Mávl na své lidi. Pohnuli se.

Jakmile vypochoovali, Rhodan nahoře na nebi objevil slunce. Musel to být Arkon, o tom nemohlo být pochyb. Ale tento Arkon byl menší, než v jeho vzpomínkách. Jeho poslední pochybnosti však zmizely, jakmile se nalevo nad budovami objevila mohutná, matně zářící koule - planeta!

Zklamání mu sáhlo na srdce jako ledová dlaň.

Nebyli totiž na žádné ze tří hlavních planet.

Patrně nepřistáli na žádné planetě, nýbrž na nějakém měsíci, kde byla ještě poměrně dýchatelná atmosféra.

Rhodan ke svému velkému zklamání zjišťoval, že se Regent rozhodl vůbec nic neriskovat.

Než povolí přilet na Arkon, hodlal každého pečlivě překontrolovat. Otázkou bylo, zda Pozemšťané v takových kontrolách vůbec stojí.

^^^

Karavana se jen ztěžka propracovávala proti vichřici. Zničehonic se zvedl vír a fičel přímo od západu. Nesl s sebou suchý vzduch a vytvářel nové duny- Jedenáct Zaliteranů si chránilo tváře Šátky, aby se neudusili, protože jemný písek pronikal i do těch sebemenších Škvírek.

Rhog sedel vedle vousáče, který osobně řídil jeden z vozů. „Snad nesjedeme z cesty, Murgo.“

„No a i kdyby!“ odvětil vůdce karavany. „Stejně se ta cesta takřka neliší od pouště. Ale máme nějaké navigační přístroje. Když pojedeme dál na západ, musíme někdy narazit na Tagnor.“

„Jak je to ještě daleko?“

Vousáč na něj zkoumavě pohlédl. „Proč tolik spěcháš? Proč už chceš být v hlavním městě? Tady na poušti ti nehrozí žádné nebezpečí- ale v Tagnoru ano. Ten tvůj spěch jaksi nechápu, příteli.“

Rhog poznal, že bude muset být opatrnější, pokud nechce vzbudit podezření. Jestli Calus zemře o den dříve nebo později -to je už jedno.

„Ta vichřice mi dělá starosti,“ změnil téma a zároveň se snažil najít vysvětlení pro svůj neklid- „Jestli tady někde uvízneme v písku...“

„To je úplně vyloučeno!“ dunivě se zasmál Murgo a ukázal na pásy vozu před nimi „Pro tyto stroje nejsou ani ty nejvyšší písečné duny překážkou; Ale jestli tě to uklidní, tak ti prozradím,

že v takovém počasí nelétají hlídkové letouny Arkonidanů. Můžeme tedy cestovat naprosto nerušené."

To byla pozitivní věc. Rhog si to spokojeně přiznával. Myslel na své kamarády, kteří zůstali v horách. Co teď asi dělají? Čekají na senzační zprávu, která možná nikdy nepřijde? Rhog si uměl živě představit, že Arkonidané budou Calusovu smrt držet v tajnosti, pokud to poslouží jejich záměrům.

^ J. ^ ,

Vzduch byl velice chladný.

Stáli před nákladními loděmi, které je přivezly, a čekali na jednotky strážních robotů. Arkonidané jim neustále dávali najevo, že jsou vlastně zajatci a nikoli dobrovolníci. Z arkonidských důstojníků, kteří s nimi byli na Zalitu, nepřišel nikdo. Rhodan a jeho lidé tedy neměli co dělat jenom s novým prostředím, nýbrž také se zcela novými protivníky.

Nalevo měl Gorlata, napravo Johna Marshalla.

„Kde to jsme?" zašeptal Rhodan.

„Bully, ty znáš tuhle soustavu stejně dobře jako já."

„Řekl bych... pátá planeta," odvětil stejně tiše Bully. „Jsme na měsíci páté planety. Podle našich informací se tato planeta jmenuje..."

„Já ji znám," připomenul Rhodan. „A teď trčíme na měsíci. Číslo 5 je obří svět. Měsíc se jmenuje Naator. Velký jako Země, nepřiliš hustá atmosféra, charakter pouště, pohoří - všechno nasvědčuje tomu, že to je velmi nepřívětivé místo. No dobrá! Bez lodi a vědomí Regenta se odtud nikdy nedostaneme. Skvělá past."

„Neřekl bych, Perry. Spíš mi to tady připadá jako odrazovej můstek k Arkonu, Jen kdyby tu nebyla taková zima!"

Atlan tise zamumlal: „Naproti máme ubytování. Jestli se nepletu, Naator je něco jako cvičiště- Arkon tu má kosmickou bojo-

vou Školu pro zkolonizované národy- Tady Vycvičují najaté jednotky. Myslím, že na Naatoru jsme správně."

„Pátá planeta není obydlená?" pokoušel se vzpomenout Bully,

Rhodan přikývl. „Naatové jsou tříocí kyklopopové. Jsou neškodní a zcela oddaní Arkonu. Arasové je používají jako pokusné králiky při medicínských experimentech."

„Nakolik jsou Naatové inteligentní?"

„Moc ne, Bully. Těch se nemusíme příliš bát. Pravděpodobně budou nasazeni jenom jako pracovní síly."

Na rozlehlém kosmodromu zaujalo pozice více než padesát tisíc Zaliteranů. Bylí hlídáni roboty. Malé a vzdálené slunce Arkonu dodávalo jen slabé světlo, teplo téměř žádné. Od pouště vanul ledový, ostrý a suchý vítr. Rhodan byl rád, že stojí mezi lidmi. Zaliterané na okraji kosmodromu museli už být napůl zmrzlí.

Vtom dav zneklidněl. Naproti na širší straně největší budovy se rozzářila obrovská obrazovka. Pak se na ní objevila tvář Arkonidana v admirálské uniformě. Zároveň byly všude zapnuty reproduktory.

„Zaliterané! Zdravím vás jménem Regenta na Naatoru, v záchytném táboře imperiálních bojových sil. Budete zde vycvičeni a pak rozděleni do flotily. Stali jste se vojáky Arkonu, Zaliterané! Složili jste přísahu Regentovi a tím jste mu zavázáni. Budete za něj bojovat, a když to bude muset být - i zemřít! Bojujete za Arkon a tím pádem i za Zalit, za váš domov! Mocný protivník ohrožuje naši existenci. Až ho porazíme, budete odvezeni zpět na Zalit. Do té doby však nesmíte znát nic jiného než svou povinnost. Poslouchejte rozkazy důstojníků a robotů do té doby, než budete moci sami velet. To je všechno, co vám dnes chci říct. Jsem admirál Senekho, velitel Naatoru. A teď vám budou přiděleny byty."

Pak se na obrazovce objevila jiná tvář.

„Ubytování se nachází západně od kosmodromu. V každé trychtýřovité budově je místo pro tisíc mužů. Každou tisícovku mužů převezme jeden robot a povede ji. Pamatujete si sériová

čísla, protože od této chvíle budete klást všechny své otázky výhradně tomuto robotovi."

Bylo to jednoduše a účinně zorganizováno. Přesto však trvalo ještě celé dvě hodiny, než se Rhodan a jeho lidé společně s osmi sty padesáti Zaliterany vydali na cestu. Vedl je robot číslo 574.

Napravo a nalevo kolem široké silnice si Rhodan všiml pravidelných radarových kontrol. Bylo naprosto vyloučeno, aby někdo opustil kolonu a zmizel. Navíc byl přesvědčen, že dál budou ještě mnohem složitější a citlivější kontrolní přístroje. Vlastně to bylo zbytečné, protože bez lodi se Naator nedal opustit.

Pak se před nimi vynořily trychtýřovité stavby.

Slunce Arkonu zmizelo za obzorem, ale příliš se nesetmělo. Nebe zůstalo temně fialové. Statisíce hvězd hvězdokupy M 13 dodávalo dostatek světla, aby viděli na dobrých sto metrů kolem sebe.

Budova měla sedm poschodí. Na každé se vešlo sto padesát Zaliteranů. Pouze v nejspodnějším patře zůstalo sto mužů, určených jako strážní služba. Každé tři dny měli být střídáni.

Robot rozdělil Zaliterany a oznámil výdej potravy. Na každém patře dostalo tento úkol deset Zaliteranů.

Rhodan se rozhlížel po místnosti. U stěn stála prostá lůžka, vedle nich úzké skřínky. Venkovní okna byla velká a neměla mříže - nebylo jich zapotřebí. Nacházeli se ve třetím patře a mohli se tudíž dívat na rozlehlý kosmodrom. Vedle kosmodromu pak stály nízké budovy akademií.

• I přes relativní bezpečí zůstával Rhodan opatrný, když s někým, mluvil. Dalo se předpokládat, že Žádný z Arkonidanů umístěných na Naatoru ve svém životě neslyšel anglické slovo, ale existovali automatictí tlumočníci. Každopádně však považoval za lepší, když si budou důležité věci říkat anglicky, a ne zaliteransky.

„Poručíku Wromo, vezmete si devět mužů a ohlásíte se u výdeje potravin. Sledujte rozhovory ostatních Zaliteranů, Musíme vědět, co si myslí."

Afričan zasalutoval a zmizel.

Bully se posadil na jedno z lůžek.

„Vzpomínám si, když mě odvedli na vojnu na Zemi," vzdychl a plochou rukou poklepal na matraci. „To mám všechno prodělávat znova? A to mi má dělat zupáka... nějaký robot?"

Atlan kanému přišel a položil mu ruku na rameno. „Proč se tak rozčiluješ? Jsem admirál a taky si musím hrát na rekruta. Upřímně řečeno, dokonce mě to začíná bavit."

Bully zavrčel něco nesrozumitelného. Jedinou výhodou a jediným komfortem té místnosti, jak právě zjistil, bylo, že tam nebyla tak velká zima jako venku.

„Vsak tady nezůstaneme věčně," uklidňoval ho Gorlat. „Na Naatoru si nakonec možná ještě odpočineme."

Přemýšleli o tom a do nastalého ticha se najednou ozval Marshall: „Konečně mám kontakt, pane!"

Podívali se na něj.

„Ano, mám telepatický kontakt s admirálem Senekhem. Brzy budeme vědět, co nás čeká."

„A já," zašeptal japonský mutant, „se trochu postarám o jejich vysílací frekvence."

„Udělejte to, Tanako Selko. Každá informace pro nás může být důležitá," řekl Rhodan a posadil se na své lůžko. „Momentálně jsem jenom zvědav, co nám dají k večeři. Hladoví vojáci jsou špatní vojáci."

„Já budu špatnej voják, i když se najím," zavrčel Bully.

Jeho postavení rekruta se mu moc nelíbilo.

Rhodan však byl spokojen. Tohle byl teprve začátek. Nyní už záleželo na tom, jak provedou další kroky.

Kroky směrem k Arkonu.

^ _*^ ^

První den na Naatoru nepřinesl nic nového. Rhodan sice mohl z okna sledovat, jak několik kolon Zaliteranů odchází do správn

nich budov a jak se o něco později vracejí, ale podle jeho vlastního odhadu nebylo toho dne odbaveno více než tři tisíce rekrutů.

Večer přišel robot 574 a oznamoval, že jejich skupina bude registrována následujícího dne.

V té chvíli John Marshall otevřel oči. Podíval se na Rhodana. Jeho nemá výzva byla naprosto srozumitelná.

„Co je, Marshalle? Něco jste zjistil?“

Telepat pomalu přikývl. „Dnes byly lékařsky vyšetřeny první tři tisíce Zaliteranů. Ale ne tak, jak si myslíte. Tady na Naatoru to je skutečně zevrubná kontrola. Vypátrat jsem lékaře a přečetl si jejich myšlenky.

„Zevrubná kontrola?“ vyděsil se Bully. Viděl totiž, jak Rhodan najednou zvažněl.

Marshall pokračoval: „Ale to ještě není všechno. Ta kontrola není prováděna proto, aby zjistili stav našeho zdraví, nýbrž především proto, aby bylo zamezeno příchodu maskovaných špiónů na Arkon. Počítají s tím, že by mezi odvedenci mohli být Pozemšťané.“

Rhodan tiše vydechl. „Takže mají podezření, které se přesně kryje s tím, co se stalo. To je zvláštní! Co teď?“

„To bohužel ještě není všechno,“ pokračoval Marshall v nepříjemné zprávě. „Lékaři, kteří kontrolují odvedence, jsou výhradně jenom Arasové!“

Nato všichni zmlklí. Arasové tedy měli ve hře prsty také. Znali i Pozemšťany a nenáviděli je jako mor. Rhodan jim docela nedávno překazil velké obchody s nemocemi. Arasové znali tvar kostry Pozemšťanů. Už první rentgen by jim prozradil všechno, co se skrývá pod biochemickou maškarádou.

Rhodan se ještě jednou zeptal: „Co teď, přátelé? Vidí někdo z vás nějaké východisko? Myslím, že se vyšetření sotva vyhneme - to by hned vzbudilo silné podezření. Musíme za těmi Arasy jít a projít kontrolou. Upřímně řečeno, momentálně jsem bezradný.“

„Nejlepší bude, když si promluvíme o všech možnostech," navrhoval Gorlat. „Třeba na něco přijdeme. Máme tedy v úmyslu lékaře z planety Aras zmást. Podle mne se tedy jako okamžité řešení nabízí Noir."

„Noir je vynikající sugestor, ale během tak krátké doby nedo-; káže ovlivnit celý tucet nebo dokonce více Arasů," zavrtěl hlavou Bully. „Ale mohl by tam skočit Ras Čubaj a mohl by je vyřadit z boje."

„Větší hloupost bychom udělat nemohli," odmítl Rhodan. „Každopádně jsi mě přivedl na jednu myšlenku. Bully. Ras by mohl jít s Noirem k Arasům. Společně by takový hypnoblok mohli realizovat rychleji."

Gorlat se rozzářil. „No vidíte! Ještě pár podrobností a náš bojový plán bude hotov. Co kdybychom také tak trošku odlákali pozornost admirála Senekha? Jestliže ho trochu zaměstnáme, zůstane mu méně času na to, aby se staral o Zaliterany a tím pádem i o nás."

„Jak byste si to představoval?"

Gorlat se na Rhodana usmál. „Soň Okura vidí v noci stejně dobře jako ve dne. Když se pohybuje společně s Rasem Čubajem, jsou ti dva jako stín -- rychlí, neviditelní a nebezpeční. Mohli by provést několik sabotáží, za které by Arkonidané vinili Naaty."

„Okamžik!" zavrtěl hlavou Rhodan. „Obávám se, že přestřelíme. Není naším úkolem vyvolávat neklid na Naatoru, nýbrž dostat se na Arkon. I když musím přiznat, že oklikou se člověk k cíli dostane kolikrát dřív. Naším nejdůležitějším úkolem je dostat Arasy pod tlak. A tím pochopitelně i ty ostatní, i když ti by si toho neměli všimnout."

„V noci to není možné, protože je nedokážu zaměřit všechny najednou," namítl Marshall, a tím vlastně odmítl spekulace. „Bylo by lepší, kdybychom získali trochu času. Snad má Gorlat pravdu, že bychom mohli Senekha zaměstnat."

Když se o dvě hodiny později vrátil Atlan, plán už byl dohodnut, koordinován a uzavřen. Potřebovali pouze zasvětit Allana. \

^^^

Soň Okura, muž, který viděl ve tmě, byl o dvě hlavy menší než teleporter Ras Čubaj. Tihle dva mutanti tvořili první jednotku, která měla zasahovat na Naatu.

Ras věděl, že je velkým rizikem skákat do neznámého prostředí. Kdyby byl sám, nedělal by si takové starosti, ale měl s sebou toho malého Japonce. Přirozeně, že by během několika vteřin dokázal znovu zmizet, pokud by se ocitli uprostřed hrozícího nebezpečí. Ale Rhodan mu kladl na srdce, aby co možná neprobouzel podezření. Nikoho nesmělo napadnout, že na měsíci Naatoru existuje teleporter.

„Hotovo!“ řekl Soň Okura a vzal Afričana za paži.

Ras Čubaj se soustředil na krátký skok ve směru ke správní budově a skladům. Když materializovali, nejdříve vůbec nic neviděl.

„Dobrý cíl,“ zamumlal Okura, jehož oči viděly všechno. „Jsme docela blízko u prvních budov. Napravo stojí stráž - je to Zaliteran - takže si už rozdělili hlídky. Chceš ho obejít?“

„Skočíme přímo do budovy před námi- Víš, co hledáme?“

Okura přikývl, ale Ras to neviděl. Skočil.

Tentokrát se ocitli uprostřed dokonalé temnoty. „Kde jsme?“ zeptal se teleporter.

„Ve skladu s vojenským vybavením. Uniformy, samé uniformy. Vzadu lehké kosmické skafandry. Všechno perfektně naskládané v regálech.“

„Kdyby nám byla zima, víme kam zajít. Ale dnes hledáme něco jiného, Okuro. Pokračujeme.“

Japonec provedl Rase temnotou. Bylo doslova neuvěřitelné, s jakou jistotou to dělal.

„Dveře - aha, nejsou zavřené.“

Kráčeli dál. „Chodba. Všude dveře. Kterými projdeme?“

Ras neodpovídal. Dál vpředu zaslechl nějaké kroky. Někdo se k nim blížil. Ale způsob chůze prozrazoval, zeje unaven. Šoupal nohama.

„Je to stráž!“ hlesl Ras. „To nebude robot, ale snad nějaký Zaliteran. Rychle, do nejbližších dveří.“

Cistě náhodou se dostali do místnosti, kde byly uloženy zbraně.

„Zbraně!“ zašeptal Japonec. „Granáty, ruční paprskomety, časované bomby - vyslovený ráj rebelů.“

„Proč tyhle dveře nebyly zavřené?“ zašeptal Ras.

„Normální Člověk neprojde hlavním vchodem. Rasi. Je tam energetické pole. Nikdo nemůže ani opustit budovu. Dokonce i strážný je tady v podstatě zamčený.“

Tohle vysvětlovalo všechno.

Pak zvenčí zaslechli kroky strážných. Míjeli je,

„K čertu!“ zaklel Ras. „Proč nic nevidím...?“

„Protože je tma,“ lakonicky vysvětloval Okura. Pak se usmál. „Tvé srdce by skákalo radostí, kdyby tvé oči viděly, co vidím já. Měli jsme obrovské štěstí.“

„Dobrá! Tak si pospěšme. Odnese si k ostatním co největší zásoby, abychom odtud mohli začít operovat. Třemi nebo Čtyřmi skoky to dokážeme.“

O hodinu později teleportoval Ras s Okurou a sugestorem Andrém Noirem do nemocnice a slíbil, že je oba za dvě hodiny opět vyzvedne. Pak jim před očima zmizel, naložen značným počtem malých Časovaných bomb, několika ručními paprskomety a malým energetickým zářičem.

-> -* - ^

Noir nebyl příliš velký a, na Pozemšťana vypadal až velmi přátelsky. Jako Zaliteran však vypadal hrozivě a nebudil důvěru.

„Arasové bydlí o kus dál vpředu," zašeptal a ukázal do šera chodby.
„Cítím vyzařování jejich myšlenek. Momentálně spí."

„Dokázal bys najít šéflékaře, André?"

„To sotva, Soně. Oni spí - a ve snu může být Šéfem každý."

Japonec se zašklebil a vykročil; „Tak je budeme brát jednoho po druhém, pěkně po pořádku. Brzy budeme u prvních dveří."

I nemocnice, pokud se tato budova mohla tak nazvat, byla od okolního světa hermeticky uzavřena energetickým závěsem. Proto všechny dveře uvnitř budovy zůstaly nezaručené. Jakmile muži vstoupili do první místnosti, jenom malý Japonec viděl, co tam je.

V koutě pod oknem stála postel a na ní ležel Aras. Přes židli vedle lůžka byly přehozeny části oděvu a přes ně ještě bílý plášť, typické označení zaměstnání aktivního Arase.

Noirovy oči si zvolna zvykaly na přišelí. Muž na lůžku byl neobvykle velký a velmi vyhublý. Jeho tvář byla propadlá a nemocná. Ale Noir věděl, že zdání klame. Aras byl zdravý jako řípa. Noir nasadil své síly. Opatrně pronikal do Arasova spícího vědomí a zmocňoval se jej- Protože se mu nikdo nebránil, dařilo se to rychle a snadno. Pak ho vzbudil.

„Jak se jmenuješ?"

Noir se zeptal tiše a vmlouvavě. Zíraly na něj vytřeštěné oči lékaře, ale pak se zakalily a měly lhostejný výraz. „Renol."

„Patříš k lékařům, kteří prohlížíjí rekruty? Kdo je tvůj šéf-lékař?"

„Vyšetřujeme rekruty. Šéflékařem je Boris. Bydlí několik místností vedle mě."

Noir se usmál. Šlo to lip, než čekal. „Ted' vstaneš a půjdeš s námi. Kdyby nás někdo potkal, najdeš si nějakou výmluvu. Musíš poslouchat všechny moje rozkazy. Ukaž nám vyšetřovací místnosti."

Aras mechanicky vstal a oblékal se. Jeho pohyby nebyly

rychlé, ale rovnoměrné a úplně normální. Netušil vůbec nic o hrozbě, která se nad ním vznášela. Zítra na všechno zapomene.

Opustili místnost a nechali Renola jít napřed. Prošli na první pohled normálním operačním sálem a konečně se dostali do rozlehlé haly, rozdělené tenkými stěnami na kóje. V kójích stály cizokrajně vyhlížející přístroje, jejichž smysl Noir zprvu nechápal. Teprve *pak*", když vyzval Arase, aby je začal vysvětlovat, vyděsil se, protože poznával, do jaké pasti by tady spadli- Přístroje a stroje v této místnosti by během několika minut dokázaly objevit jakéhokoli Pozemšťana. Vůbec by dokázaly poznat pod i tou sebelepší maskou, o jaký druh bytosti se jedná.

Stačilo, aby se rekrut posadil, o ostatní se postarala automatika. Výsledek byl potom zaznamenáván do paměti.

Noir věděl, že Pozemšťané mají v průměru vyšší inteligenční kvocient než Zaliterané, takže by stačil pouze měřit I.Q.

„Kdo obsluhuje tento I.Q. počítač, Renole?"

„Sám Boris," odpověděl Aras.

Prohlídka sálu netrvala dlouho, a když o dvě hodiny později odvedli Renola zpátky do jeho pokoje. Ras se ještě stále nevracel.

Čekali na něj další půl hodiny.

Když se ani pak neobjevoval, značně zneklidněli. Bez teleportera byli v nemocnici zamčeni, ledaže by Renol vlastnil nějaký klíč, pomocí kterého by bylo možné vypnout energetický závěs. Ale to bylo takřka vyloučeno. Obvykle se tyhle ty zábrany daly •dezaktivovat pouze z velínu. Noir si dokonce myslel, že tenhle je možné vypnout jen přímým rozkazem admirála Senekha.

Uplynulo dalších deset minut.

„Počkej tady, Soně. Já se mezitím podívám na toho jejich Borise. Když budeme mít na své straně šéflékaře, půjde všechno lip. Vím, kde je jeho pokoj."

Noir se už docela rozkoukal, aby v šeru našel cestu i bez pomoci malého Japonce- Žádné dveře nebyly zamčené. Vstoupil do

potemnělé místnosti a v jejím pozadí rozpoznával obrysy lůžka. Okno bylo dokořán.

Ale něco Noira varovalo.

Než dokázal zjistit, že to jsou myšlenky onoho Arase, řekl šéf-lékař hrozivým hlasem: „Ať chcete co chcete, ať jste kdo jste, nehýbejte se. Mírím na vás energetickou pistolí. Opatrně se obraťte a rozsviňte. Vypínač je ve výšce vašich ramen napravo vedle dveří.”

Noir v té chvíli neviděl žádné východisko a poslechl. Aras byl nyní myšlenkově příliš aktivní, než aby ho mohl beze všeho ovlivnit. Snad až později...

Světlo se rozzářilo. Noir poznal, že Aras neblufoval. Sice ještě pořád ležel na posteli a pod příkrývkou, ale zřetelně pod ní viděl obrysy těžkého paprskometu.

„Odpověz, kamaráde,” pravil měkce Boris. „Čemu vděčím za tvou návštěvu?”

„Smím se nejdřív na něco zeptat?” snažil se Noir získat čas. „Jak jste mohl vědět, že sem jdu?”

Aras se tiše zasmál.

„Jsem šéflékařem na Naatoru,” odpovídal ochotně. „Mám plnou důvěru admirála Senekha - a Arkonidané přitom bývají obvykle velmi nedůvěřiví. Nevěří nikomu. Nevěří ani svým přátelům Arasům. Proto jsem dostal za úkol strážit své vlastní lékaře. Z mého pokoje vedou tajné linky do všech pokojů lékařů, takže je mohu odposlouchávat. Když jsi vyhledal Renola, vzbudilo mě to. Tak jsem se dozvěděl, že Renol je zrádce. Řekl ti mé jméno, takže jsem musel počítat s tvou návštěvou.” Jeho hlas se najednou změnil. Byl ostrý a vyzývavý. „Teď už ale dost. Kdo jsi a co tady chceš?”

„Kdo jsem? Copak mě nepoznáváš?”

„Nějaký Zaliteran! Ano, to vidím! Jak ses sem dostal? Co energetická zábrana...”

Noir se opatrně snažil hmatnout do bdělého vědomí svého protivníka. Bylo to těžké, téměř nemožné. Nepřítel se měl na pozo-

m. Jakákoliv chybná reakce by ho mohla přimět k tomu, aby okamžitě stiskl spoušť zbraně.

„Během dnešních vyšetření jsem se schoval a počkal si na noc, Borisi. Abych byl upřímný, nemám v úmyslu sloužit flotile Regenta. Chtěl jsem zfalšovat výsledek vyšetření, abyste mě poslali zpátky na Zalit,"

Snad to vyvolalo určitý šok, protože Aras už nebyl tak pozorný. Noir to jasně cítil.

„Pokoušel ses o nemožné věci.," poznamenal ironicky Šéflékař. „Naše automaty a počítače se nedají oklamat. Zavolám stráž a předám tě robotům." Odhodil příkrývku a vstal. Noir viděl, že Boris nelhal. V ruce skutečně držel těžkou pistoli. „Jestli mi chceš ještě něco říct, udělej to hned. Později ti už k tomu nedám příležitost."

Noir pochopil, že jeho situace není nijak růžová. Venku na chodbě stál Soň Okura a čekal na Rase. Teleporter však nepřicházel, možná upadl do nějaké léčky. Kdyby je nyní Arasové vyslýchali, Rhodanův plán by ztroskotal. Aniž by to mohli nějak ovlivnit, zajatci by pod speciálními přístroji prozradili všechno.

„Žádné strážce nepřivoláte!" řekl Noir. „Zabráním vám v tom!" Znovu se pokoušel získat moc nad Arasovým mozkiem, ale věděl, že úspěch bude mít pouzebleskovou akcí. Chtěl způsobit překvapení, které by Arase na vteřinu zaskočilo.

„Nebo si snad myslíte, že jsem k vám přisel beze zbraně?"

„Žádnou zbraň nevidím," odvětil Boris.

„Existují i neviditelné zbraně. Kdybyste v této chvíli mohl být ve velkém vyšetřovacím sále, hned byste věděl, co mám na mysli. Tam jsou totiž uloženy výsledky vašich analýz - nebo snad ne?"

Šéflékař si přehodil přes ramena plášť. Nenechal se Noirovým blufem ani na okamžik vystrašit.

„Tak se prostě půjdeme podívat," řekl a donutil Noira, aby se obrátil. Zároveň mu strčil ústí hlavně své zbraně mezi lopatky. „A dej si pozor! Jestli se o něco pokusíš, jsi synem smrti!"

^^^

Ras Čubaj se rozhlížel po veliké podzemní hale, naplněné velkými agregáty. Tohle bylo ocelové srdce zdejší základny. Sem se chtěl dostat...

Vytáhl z kapsy vejčitý předmět a položil jej na jeden ze strojů. Doufal, že detonace bude dostatečně silná, aby tento stroj zničila, ale ne zase tak silná, aby Arkonidané pojali podezření, že je to dílem někoho jiného než Naatů.

Pak uložil o kus dál na jiný stroj ještě jednu bombu a teleportoval zpátky na povrch měsíce.

Materializoval přímo před ččkami těžkého bojového robota, jehož energetické zbraně se automaticky zvedly a zamířily na jeho hrud'.

-ÿ- ^ ->

Soň Okura stál těsně za zdí, když spatřil, jak se otevírají dveře, za kterými před chvílí zmizel Noir. Už chtěl příteli vyjít v ústrety, když spatřil energetickou zbraň, která mířila do Nohových zad.

Japonec se vměstnal do malého výklenku. Měl nejvyšší Čas, protože přesně v té chvíli se rozzářila světla chodby.

Okura opatrně sledoval, kam Aras vede svého zajatce, a pak vykročil za nimi k velkému operačnímu sálu. Trumfy byly rozdány opačně... Raději sáhl do kapsy pro paralyzátor.

Noir se svým vězňem vstoupil do moderní mučírny. Aras se zastavil a zhurta vyjel: „Tak mluv, gaunere! Co jsi zač? Chtěl jsi mě zabít? Proč? Co bys z toho měl?"

Noir se naposledy pokusil uštédřit Arasovi hypnoblok.

Marně!

Tenhle Aras musel mít už arkonidský hypnoblok, který znemožňoval jakýkoliv cizí telepatický zásah do jeho mozku.

„Opatrně, Noire! Lehněte si!"

Tenhle hlas přicházel jakoby odnikud. Borisem to trhlo, protože neznal řeč, kterou se tu najednou mluvilo. Otočil se a hledal dalšího atentátníka. Na pár vteřin tak zapomněl na Noira.' : Noir však poznal Okurův hlas, a proto okamžitě jednal. Padl k zemi a skulil se stranou. Oslněné zavřel oči, když ode dveří vyšlehl zářivý zbraňový paprsek a zasáhl lampu, která okamžitě zhasla,

„Odhoď zbraň!“ křikl Okura a změnil stanoviště. „Máš to marný, Borisi! Vidím tě! Věř mi! I když je tma... Proč právě zavíráš oči? Abys mě lip slyšel?“

„Aras zasténal. „Jak je to možné, je tu tma jako v ranci? Ty lžeš...“

„Myslíš? Teď právě zvedáš ruku se zbraní, ale míříš mimo mě. Tak mi věř, že tě vidím!“

„Kdo jsi?“ zeptal se Boris a v té chvíli na Noira docela zapomněl, což byla chyba.

Noir cítil, jak Arasův hypnoblok slábne a pronikal dál. Arasův mozek se před mm otevíral jako kniha. Ani arkonidský blok už nebyl na překážku... Noir pak definitivně udeřil a dostal nepřítele pod svou mentální kontrolu.

^ A ^

Ras Čubaj zareagoval ve stejné vteřině a teleportoval do temnoty. Jakmile se rozkoukal, robot nestál ani třicet metrů daleko a zíral na prázdné místo, kde před chvílí viděl Zaliterana. Kovový hromotluk se rozhlížel na všechny strany...

Ras popadl granát, na nic nečekal, odjistil jej a hodil směrem k robotovi. Pak se sám vrhl k zemi.

Robot zaregistroval podezřelé zvuky a nazdařbůh vystřelil. Granát mu mezitím dopadl před nohy a explodoval v oslnivé záři.

Po několika dalších vteřinách bylo po všem. Teleporter se zvolna zvedal ze země. Věděl, že po takovém rá-

musu bude trvat jen několik málo vteřin, než se v těchto místech rozpoutá peklo. Roboti byli navzájem propojeni...

Tam, kde před chvílí stál těžký robot, zůstal jenom kráter a nějaké kovové střepiny. Kdesi zavyla siréna. Beton se zachvěl pod dusotem okovaných bot. Z reproduktorů štekaly rozkazy.

Ras Čubaj pochopil, že musí zmizet. Nikdo ho nesměl vidět teleportovat.

Bez přemýšlení se vrátil za Okurou.

^ ^ ^

Siréna probudila i obyvatele trychtýřových domů. Brzy nato se jim ozval robot číslo 574: „Dnešní lékařské prohlídky jsou odloženy na zítra! Nikdo nesmí opustit budovu. V poledne se bude konat první teoretické vyučování o zbraních. Večeře jako obvykle.”

Ras Čubaj vypadal velmi spokojeně- Podíval se na Rhodana a řekl: „Sabotáže nám vyšly.”

„Ale jeden den odkladu není mnoho,” namítl Rhodan. „Pod Noirovou kontrolou máme jenom dva Arasy. Dokud je nebudeme ovládat všechny, pořád nám bude hrozit odhalení... Mohli byste sem zavolat Tanaku Seika?”

Seiko byl mutant, který uměl rozpoznat jednotlivé rádiové vlny a dokonce je i dešifrovat. V tom spočíval Rhodanův plán.

„Myslím, že kromě lékařů bychom se měli zmocnit ještě i nějakých robotů- Pokud bychom některého dostali, musíme rozumět jeho vysílacím kódům. Každopádně je musíme umět přechít, abychom se podle nich zařídili. Nezapomínejte, že tady sedíme v pasti!”

Za chvíli se vrátil Atlan. Přivedl s sebou Japonce Seika. Rhodan se usmál a pokračoval: „Zajímalo by nás, co chtějí Arkonidané udělat. Především chceme vědět, komu dávají vinu za exploze ve strojojně.”

„Rád to zjistím, pane," odpověděl Seiko a rozhlédl se. „Kam se mám posadit?"

Bully ukázal na pohovku pod oknem. „Můžeš použít mou kóji, Tanako. Tam té nebude nikdo rušit. A jestli něco uslyšíš, dej nám vědět."

„O, já slyším pořád něco," ujišťoval ho zaměřovač a usmál se. „Admirál Senekho právě vyhlašuje poplach všem strážním robotům Arkonu. Mají za úkol zatknout každého Naata, jehož potkají..."

• .
„Přesně tyhle věci chceme vědět!" přerušil ho Rhodan. Podíval se na Rase Čubaje. „Vypadá to, že jsi měl se svou domněnkou pravdu. Senekho věří, že to byli Naatové. Těch chudáků je mi líto, ale na to nesmíme brát ohled. Dál, Seiko! Co chce admirál udělat?"

Japonec se znovu mírně pousmál.

„Ták rychle to nejde, pane. Řekl bych, že asi tak za hodinu budu vědět víc..."

Nechali mu tedy čas do poledne. Pak[^]e obrázek vyjasnil.

Admirál byl přesvědčen, že za sabotážními akcemi stojí Naatové, protože teprve před nedávném revoltovali... Bránili se tomu, aby je Arasové zneužívali pro své pokusy. Senekho pak vydal řadu nařízení, ze kterých vyplývalo, že Rhodanovi nevědomky dával asi dvacet hodin času...

Rhodan si povolal teleportery Rase Čubaje a Taká Kakutu a přikázal jim, aby rozmístili další bomby. Admirál musel být zaměstnán ještě více... A pořád si musel myslet, že bojuje s Naaty.

Bylo to správné rozhodnutí, protože jen o několik hodin později vydal admirál nařízení, podle kterého bylo vyšetření nových rekrutů odloženo o celé tři dny a tri noci.

^ ^ ^ .

Když pak čtvrtého dne robot číslo 574 vyhlásil, že se rekruti mají hlásit na vyšetření, Rhodan a jeho muži už byli připraveni.

Udělalí všechno pro to, aby zabránili svému odhalení. Prošli všemi zkouškami bez jakýchkoliv obtíží. Nenašel se jediný lékař, který by na výsledcích jejich vyšetření objevil něco nenormálního. V nejtěžší části své tajné invaze obstáli Pozemšťané na výbornou...

Jakmile prošla poslední skupinka testovaných, tiše zabzučel Rhodanův náramkový interkom. Usmívající se Rhodan jej aktivoval a tiše se zeptal: „Co se děje?“

„Tady major Rosberg, pane. Stalo se něco strašného.“

„Mluvte!“

A major Rosberg se rozpovídal...

^ A ^

Rhog si mezitím prožil své peklo.

Před Tagnorem totiž karavanu zastavila náhlá kontrola. Všichni byli shledáni v pořádku - podobně jako o tisíce světelných let daleko na Naatoru -jen Rhog pochopitelně ne.

Strážní oddíl ho vzal mezi sebe a odváděl ho do vězení. Karavana však směla pokračovat dál. Jenom Rhog měl ty „špatné“ doklady.

Ale v úzkých uličkách Tagnoru se mu podařilo uniknout. Utekl robotům a schoval se ve sklopení staré budovy, kde hodlal vyčkat dalšího dne.

Pak se chtěl rovnou pustit do plnění svého historického úkolu...

^ A ^

Falešný admirál Calus hovořil z televizního studia. Jako obvykle hřímal: „Arkon klade nejvyšší důraz na to, aby ho Zaliterané považovali za svého ochránce a největšího přítele. Společně se postavíme proti mocnému nepříteli, kterého musíme zničit. .Mož-

na, že se vám Regentova opatření zdají poněkud tvrdá, ale Arkonu nic jiného nezbývá!"

Vtom byl přerušen. -

Dveře, před nimiž stáli strážní roboti, se rozletěly, a (?o studia se vřítíl zpocený Zaliteran. Minul oba roboty a hnál se proti Osegovi. Z chodby za ním se ozýval křik.

Roboti reagovali rychle, ale nezakročili, protože by mohli ohrozit admirála, takže Zaliteran dospěl až k admirálově stolu.

Osega vstal. Pochopil, že je ohrožen.

Vetřelec se ocitl v zorném poli kamer.

„Arkone ať si vede svou válku sám!" zaječel Rhog a bleskurychle tasil zbraň. „Pošli švy roboty pryč, Calusi!"

Osega vydal robotům rozkaz, ale ti neposlouchali. Zůstali stát, nic nedělali, ale také neodešli. Seržant Osega pochopil, že musí jednat rychle, pokud chce žít. Na druhé straně však nesměl prozradit Rhodanův plán.

Pochopitelně, že by teď atentátníkovi mohl říct, jak se mýlí, když chce zabít největšího přítele Zalitu. Musel by mu však říct, že admirál Calus je ve skutečnosti už dávno zajatcem nepřátel Arkonu. To by slyšely i miliardy Zaliteranů - ovšem také spousta bdělých Arkonidanů.

Kdyby aspoň z režie vypnuli kamery, ale tam seděli samí Zaliterané. Pro ně byla tahle hysterická scéna pastvou pro oči...

Osega viděl jenom jedinou možnost - pokud chtěl žít a zároveň neohrozit celou akci, musel Zaliterana zabít. Dřív než na něj vystřelí.

Ještě předtím se však pokusil o něco jiného: „Počkej, Zaliterane," řekl co nejklidněji. „Děláš velikou chybu. Nechceš mě vyslechnout, než začneš jednat?"

„Zemři, zrádče Impéria!" zvolal dramaticky Rhog a pozvedl zbraň. „Vy všichni, kdo posloucháte počítačového Regenta, jste zrádci!"

Zmáčkl spoušť, než Osega stačil tasit zbraň. Seržant byl mrtev

dřív, než pocítil bolest. Zemřel před očima celé planety. Sklouzl kolem stolu a padl k podlaze.

Ale zemřel i Rhog. Roboti, kteří už nebyli omezováni Calusovou přítomností, zahájili palbu...

^ A ^

Když Rosberg ztichl, trvalo téměř dvě minuty, než Rhodan odpovéděl.

„Osegovy smrti je mi velmi líto, Rosbergu. Bylo hloupé, že zemřel”

„Ale nezemřel zbytečně, pane,” dodal Rosberg.

Rhodan však nesouhlasil: „Lidský život je příliš cenný. Osegova smrt pro nás znamená víc škody než užitku. Co když budou chtít pitvat jeho mrtvolu? Kromě toho Arkon pošle na Zalit nového admirála. Znovu ho vyměníme?”

Ale Rosberg slyšel jenom tu první informaci. „Panebože... Jestli budou pitvat jeho mrtvolu! To by Arkonidanům dokázalo, že Calus byl vyměněn a že se u mrtvolky nejedná o Arkonidana. Co mám dělat?”

„Najděte a seberte jim Osegovu mrtvolu! Ať to udělá Cucky.”

„Nebude to jednoduché, pane. Admirál Calus má mít na Arkonu státní pohřeb.”

„Ještě to!” řekl Rhodan a na chvíli se zamyslel. „Musíte tomu zabránit! Za všech okolností! Ještě něco?”

Rosberg zaváhal. Jeho hlas zněl nejistě. „Musíme počítat, že se poměry na Zalitu zostří. Regent oznámil trestnou expedici.”

„Musíte se s tím nějak vypořádat, Rosbergu. Já vám teď nemohu pomoci. Dejte mi vědět, až bude situace opravdu kritická. Do té doby hodně štěstí.”

„Dobrá,” odpovéděl Rosberg a spojení bylo přerušeno,

Chvilí bylo ticho a potom promluvil Atlan: „Přímý zásah. Jestli Regent v Calusovi pozná Pozemšťana, dostaneme se do časo-

dojného kotle, Perry. Doufejme, že se Rosbergovi podaří Osegu pohřbít dřív, než bude pozdě."

„Doufejme," odpověděl Rhodan. Jakkoli bylo nebezpečí velké, odtud mu nijak nemohli zabránit. „Mezitím bychom se měli aspoň postarat, aby se nám tady nestala podobná nehoda. Zítra budeme rozděleni, jak tvrdí Selko. Počkejme, jakou dostaneme loď."

„Bez Školení a výcviku?" divil se Bully.

Rhodan přikývl. „Regent neztrácí čas. Prikázal, že všichni zkušení vesmírní důstojníci ze Zalitu mají být prohlášeni za dočasné kapitány. Dostanou mužstvo, které si budou muset vycvičit sami. Během cvičných letů."

„Velmi ortodoxní," zamumlal Atlan. „Vypadá to, že s útokem proti Zemi spěchá. Přitom ještě pořád nemá tušení, kde ji má hledat."

Najednou zmlkl, podíval se na Rhodana a řekl: „Nebo snad ano?"

„To sotva," odpověděl klidně Rhodan.. „Zatím asi budeme pořád ještě bojovat proti Druufům."

^ ^ ^

Kolem poledne následujícího dne už bylo všechno rozhodnuto.

„Takže naše kocábka se jmenuje KON-VELETE," zamumlal Bully vyčerpaně, když se usadili na palubě lodi. „A jejím velitelem je jistě Ighur, dříve Atlan. Major Sesete a major Roake jsou jeho prvním a druhým důstojníkem. Takže já se teď musím řídit rozkazy nějakýho Regenta. No to jsou mi tedy věci!"

Rhodan se pousmál. „Buď rád, že jsme zůstalí pohromadě. Každopádně nám teď bude velet skutečný Arkonidan - a navíc ještě skutečný admirál. Co bychom chtěli víc?"

„Taky pravda," zabručel Bully.

„Celá záležitost je mnohem komplikovanější, než bychom mohli tušit," namítal Atlan. „KON-VELETE je úplně nová bojová loď třídy Stardust a má průměr osmi set metrů. Můžeme mlu-

\\

vit o štěstí, že jí admirál Senekho dal posádku pouze dvou set mužů, ovšem i tak to pro nás znamená úzké soužití s padesáti neznámými Zaliterany."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Museli bychom být stejně opatrní, i kdybychom byli na celé lodi sami. Jsem přesvědčen, že Regent tu má odposlouchávací zařízení. Jinými slovy: budeme se před Zaliterany neustále chovat tak, jako bychom se cítili svobodně a nepozorováni. Takže každá vteřina na palubě KON-VELETE bude malou divadelní hrou. Dokonce i ve spánku. Doufejme, že nikdo z nás nemá ve zvyku mluvit ze spaní."

„Zkušební let za válečných podmínek," skočil mu do řeči kovový hlas robota 574. „Další rozkazy následují."

Reproduktor ztichl. Atlan zvedl obočí. „Ti mají ale naspěch," poznamenal sarkasticky.

^ _*_ ^

Nová loď KON-VELETE znamenala svým způsobem zklamání- Sice se skutečně jednalo o zcela novou loď, nicméně byla vybavena pro posádku robotů. Kajuty byly nepohodlné a takřka nezařízené.

Atlan stál poněkud bezradně ve velínu. John Marshall, Gorlat, Bully a Rhodan mu dělali společnost poté, co se přesvědčili, že všichni muži posádky jsou na svých místech. Loď byla připravena ke startu.

Nedalo se zabránit ani tomu, aby dva zaliteranští důstojníci, poručík Kece a poručík Hopro, nedostali důležité funkce, pokud to nemělo probudit nějaké podezření. Inteligenční kvocient obou Zaliteranů byl dostatečně vysoký.

Goriat stál trochu stranou a zamyšleně sledoval monitory velínu. Panoramatické obrazovky ukazovaly kosmodrom Naatoru. Stála tam loď vedle lodi. Celá flotila byla připravena letět do první akce. Pokud všechno proběhne podle programu, nebyl da-

leko den, kdy admirál dostane rozhodující rozkaz, aby celou flotilu převedl na Arkon.

„KON-VELETE se velmi liší od našich zaliteranských křižníků," předstíral Rhodan bez mrknutí oka. „S těmito loděmi Arkon jistě válku vyhraje."

, „Velmi správně, majore Sesete," stejné naoko přikyvoval Bully a ani se přitom nezašklebil. „Jsem velice hrdý, že mohu pod kapitánem Ighurem sloužit Regentovi."

Atlan chtěl také poznamenat něco moudrého, když se otevřely dveře do velínu a vstoupil robot. Obrátil se na něj a neosobním hlasem poznamenal; „Admirál Senekho mi dal za úkol, abych vás při plnění vašeho úkolu podporoval. Byl jsem velitelem KON-VELETE a přiletěl jsem s ní sem z Arkonu. Jsem vám k dispozici, kapitáne."

„Pokusím se plnit své povinnosti bez vaší podpory," odpověděl Atlan. Bylo to bezesporu poprvé v jeho životě, kdy robotovi netykal, ale doufal, že tím udělá dobře Regentovi, pokud tajně naslouchal. „Ovšem byl bych vám přirozeně velmi vděčný, kdybyste dával pozor, abych neudělal chybu- Pokud by se tak stalo, doufám, že mě na ni upozorníte."

„To je mou povinností," odpověděl robot.

Rozzářil se další monitor a pak se na něm objevila Senekhova tvář. Velitel Naatoru řekl: „Flotila startuje za několik minut ke cvičnému letu. Každý kapitán bude se mnou v přímém spojení a dostane ode mne souřadnice letu. Chci dnes pouze zjistit, zda jednotliví velitelé dokáží dobře spolupracovat s mužstvem. Pokud by tomu tak nebylo, museli bychom je měnit. Připraveni ke startu? Prosím o potvrzení."

^ _*_^

Gucky nebyl sám, kdo nemohl s Rhodanem na Naator, protože se jeho zevnějšek nedal proměnit v Zaliterana. Ještě jeden mutant nemohl být proměněn na Zaliterana: „Podpalovač" Ivan Iva-

novic Goračin. Protože měl dvě hlavy. To však nebylo jeho nejdůležitější vlastností. Dokázal pouhým pohledem podpálit jakoukoli hmotu, proměnit ji v čistou energii - většinou prostřednictvím mohutné exploze atomárního typu.

Ivan představoval neuvěřitelně silnou zbraň. Kdysi ho na Sibiři objevil Overhead, Rhodanův dosavadní největší nepřítel z minulosti. Ivan se posléze stal členem jednotky mutantů.

Major Rosberg se podíval na Guckyho a řekl: „Nevidím jinou možnost, jak dostat Osegovu mrtvolu z moci arkonidských úřadů. Ale nevíme, kde se nyní nachází - ovšem je jasné, že pokud zjistí, že Calus není Calus, bude zle.“

Myšob seděl na židli a nechal se od Betty Toufryové drbat, jako by na světě nebyly jiné starosti. Proti němu seděli Išimatsu a dvouhlavý mutant.

„V Tagnoru žije ještě asi dvacet milionů Zaliteranů, když nepočítáme cizince a Arkonidany. Všech dvacet milionů přemýšlí ~ i když to jsou většinou hlouposti. Ale oni přemýšlejí a to je rozhodující. Každá myšlenka znamená stopu nebo impuls. Musím každý zkontrolovat. A umíš si spočítat, jak dlouho to bude trvat.“

Rosberg to věděl, a proto myšobovi nic nevyčítal.

„Osega už tady není. Kdyby žil, mohl by nás informovat.“

Gucky se smutně ušklíbl.

„Ale i kdybychom věděli, kde Osegova mrtvola je - jak ji chceš vyzvednout, aniž bys nevzbudil podezření? Jestli, mě někdo z Arkonidanů uvidí...“

„No jistě!“ souhlasil Rosberg. „Tvé vlastnosti v tomto případě nemusejí znamenat nic dobrého. Ta mrtvola prostě musí zmizet. Nic víc a nic míň. A v žádném případě nesmí zmizet za tajuplných okolností. Bože, to je ale složitá věc!“

„Třeba bude mít úspěch Toffner,“ utěšovala je Betty. „Právě jsem ho i jeho dva přátele ztratila. Toulají se někde po paláci.“

„No doufejme,“ přikývl Rosberg.

„Mimochodem, co se má stát se skutečným Calusem? Pořád ještě je to náš zajatec?“ zeptal se Gucky-

„To rozhodne Rhodan jednoho dne, až bude po všem," odpověděl Rosberg. „My sami si s ním teď nic nepočneme."

Betty, která se mezitím ponořila do jakési meditace, najednou zvedla hlavu. „Myslím," řekla pevným hlasem, „že mám stopu-"

Rosberg se k ní naklonil. „Toffnera?"

MLčky přikývla a znovu se zaposlouchala do nepředstavitelného množství bezpočtu myšlenkových impulzů, ze kterých mohl být správný jenom jeden jediný.

^^^

Všichni tři měli dokonale zfalšované doklady. Toffner sice nebyl Zaliteran, ale Kharra a Markh o tom nevěděli. I jim obstaral falešné papíry a oni by pro něj za to udělali cokoli.

Robot, který k nim pevnými kroky mířil, patřil ke strážným paláce. Arkonidané se jenom neradi spoléhali na hlídky z řad Zaliteranů.

„Co tu pohledáváte?" zeptal se chraplavě.

Toffner vytáhl doklady a zvláštní průkaz.

„Jsem Garak, správce bojové arény. Tihle dva muži mi pomáhají při práci. Pokoušíme se připravit nové bojové hry, abychom zvýšili morálku Zaliteranů. Chceme hovořit se Zarltem Kosokou."

„Proč se nehlásíte u flotily?"

„Všichni tři nejsme bojeschopní. Tady, naše zvláštní průkazy." Robot je velmi pečlivě zkontroloval, ale pak nevěděl, jestli jim má dovolit vstup do paláce.

„Počkejte!" rozkázal a vrátil se k portálu. Tam se zastavil a nehýbal se. To nebylo nic zvláštního. Právě pomocí zabudované vysílačky mluvil se svými nadřízenými. Na nich bude záležet, zda smějí do paláce vstoupit nebo ne.

Pak se robot vrátil. „Mí důstojníci věří, že zahájení bojových her přiláká do Tagnoru mnoho mužů. Audience u Zarlta je povolena. Vstupte."

Toffner si v duchu oddechl, i když zároveň pocítil velkou starost. Jistě, uvidí Zarlt a budou s ním mluvit, ale jejich úmysly byly zcela jiné. Potřebovali se dozvědět cokoliv o místě, kde byla uložena Calusova mrtvola, pokud o tom Zárit něco věděl.

Robot je doprovodil až k portálu a tam je předal dvěma zaliteranským vojákům, kteří patřili k osobní gardě Zarlt. Pak se museli ještě dvakrát prokázat svými dokumenty, než směli vstoupit do paláce. Tady je přijal Zaliteran v pestrobarevné uniformě-

„Zarlt vás očekává, Garaku. Následujte mne.“

Kosoka byl starý muž a příliš slab na to, aby se mohl postavit vůli Arkonidanů. Byl to Regentův věrný sluha. Seděl na vyvýšeném křesle v audienčním sále a bez zájmu sledoval příchozí.

„Přicházíte kvůli aréně?“ zeptal se, když se před ním trojice mužů uklonila. „Už dlouho se u nás nekonalý žádné hry. Čím to je, Garaku?“

„Když chybějí muži a gladiátoři, pane, pak chybějí i expedice, při kterých se loví zvířata. Tady stojí Markh, lovec zvěře. Nemůže jít sám do pouště lovit šelmy.“

Kosoka zvolna přikývl. „To je pravda, Garaku. Ale přišel jsi, abys mi něco navrhl. Mluv.“ •

Toffner se znovu uklonil. „Bylo hodně Zaliteranů, kteří neprošli při odvodu. Je nutné je vyzvat, aby Markhovi pomohli při expedici do pouště - za dobré peníze, samozřejmě.“

„Nemůže si Markh takové muže najít sám?“

Toffner se divil, jak rychle ho napadla výmluva. „Ne, pokusil se o to, Zárite. Lidé mu nevěří. Za každou nabídkou tuší arkonidskou past. I když mají průkaz o neschopnosti, zůstávají nedůvěřiví. Dostali bychom je na tuto práci pouze tehdy, kdyby je Zárit vyzval veřejně a zároveň jim slíbil, že tato akce bude bezpečná.“

Starý muž váhavě přitakal. V duchu musel dát Garakovi za pravdu, ale nevěděl, jestli to smí projevit. Arkonidané by se na něj mohli zlobit.

„Musím počkat, dokud nedorazí Calusův následník,“ pokusil

se získat čas. „Během následujících dní očekáváme nového admirála. Obávám se...“ jeho hlas bezděčně ztichl, „...obávám se, že nás teď Arkon nebude mít příliš v lásce. Calusova vražda...“

„Černá skvrna našich dějin,“ přikývl Toffner a jeho politování bylo skutečné. „Admirál Calus byl velký přítel Zalitu a jeho obyvatel. Je škoda, že jeho vrah zemřel tak rychle. Zasloužil by si pomalejší smrt.“

A tím se dostal k tématu. Možná, že se Zárit nyní zamyslí a některý z telepatů bude moci přechíst jeho myšlenky.

„Admirál Calus bude nahrazen ještě přísnějším mužem,“ řekl Kosoka. „Možná dokonce zakáže hry a zruší speciální průkazy. Něco takového jsem zaslechl.“

„O důvod víc, proč vraha proklít. Zbožňoval jsem Caluse. Vysvobodil mě z vojenské služby. Jednou jsem s ním dokonce osobně hovořil. Velmi rád bych ho ještě viděl, než ho odvezou na Arkon.“

Zárit se předklonil a podíval se na něj. „Mrtvolu-..?“

„Ano, Calusovou mrtvolu! Proč bych se jí nesměl poklonit?“

Kosoka se znovu napřímil. „To bohužel nebude možné, Garaku. Mrtvola admirála Caluse se už nachází na lodi, která ji má odvézt na Arkon. Nebude ji doprovázet žádná lidská bytost, protože loď je obsazena pouze roboty. Poslední let admirála Caluse bude jen jeho letem.“

Toffner pochopil. To bylo přesně to, co potřeboval vědět.

Ještě prohodil pár slov o aréně a potom se co nejrychleji rozloučil.

Pak už vyšli z paláce a nikdo je nekontroloval. Co nejrychleji se vraceli do úkrytu v katakombách. Ke svému překvapení museli konstatovat, že tam už všichni všechno věděli.

Betty Toufryová vysvětlovala; „Zárit nelhal, Toffnere. Říkal pravdu. Osegova mrtvola už je na palubě malé torpédové lodi s posádkou, kterou tvoří deset robotů. Souřadnice jsme už spočítali. Loď odstartuje, jakmile dorazí nový admirál a vydá k tomu rozkaz. Máme ještě dva dny času. Do té doby...“

Toffner pohlédl na Rosberga. „Co teď, pane? Nemůžeme použít teleportaci ani telekinezi. Riskovali bychom tím naše odhalení!"

„Obávám se, že máte pravdu," odpověděl major a ponořil se do hlubokého mlčení. Přemýšlel a nikdo ho přitom nerušil. Ani Gucky ne.

^ ^ ^

Zatímco více než tři světelné roky daleko odtud prováděl kapitán Ighur cvičný let k admirálově plné spokojenosti, situace na Zalitu se nepříjemně vyhrocovala.

Dorazil Calusův následník a přivezl s sebou krvavé rozkazy. S okamžitou platností měl být zastřelen každý Zaliteran, u kterého by se našla zbraň. S trestem smrti musel počítat i každý, kdo by se nepřihlásil u odvodní komise. Calusem podepsané doklady byly prohlášeny za neplatné. Každý odmítnutý musel znovu k odvodu.

Situace se ze dne na den změnila.

Pro majora Rosberga nebylo snadné ji akceptovat. Koneckonců ještě žil Calus, kvůli jehož údajné smrti měli být Zaliterané krutě ztrestáni. Admirál apaticky seděl ve svém vězení a nedělal potíže, protože si díky hypnobloku na nic nevzpomínal. Ovšem nesměl být propuštěn. Kdyby se objevil na svobodě, Regent by rázem pochopil, že jeho nejnebezpečnější protivník - totiž Pozemšťané - jsou někde nablízku. Situace by se tím nijak nezlepšila, naopak mnohonásobně zhoršila.

Oba Zaliterané Markh a Kharra nehodlali vyjít na povrch planety. Kdyby narazili na hlídky, skončili by někde na bitevní lodi.

Toffner však nesouhlasil: „Já půjdu. Když mě vyzvou, abych šel k odvodu, tak prostě půjdu." Zašklebil se. „Určitě mi povolí, abych si před odletem na Arkon vyřídil osobní záležitosti. Zářit mi pak pomůže."

Betty Toufryová se v té chvíli probrala ze soustředění a ozná-

milá: „Osegova loď má odletět dnes večer. Právě jsem to zjistila z rozmluvy dvou důstojníků. Musíme si pospíšet.”

Rosberg přikývl. „Včera večer jsme všechno dohodli, zůstává přitom. Všichni zúčastnění znají svůj úkol. Vy jste na řadě první, Toffnere. Přeji vám hodně štěstí.”

„To taky bude mít zapotřebí!” pištěl Gucky. „Jestli se mu něco stane, vytáhnu ho z toho ven - bez ohledu na ztráty. Když budu dost rychlej, nikdo mě neuvidí.”

„Budeš dělat jenom to, co ti řeknu!” namítl ostře Rosberg. Pak se otočil na Toffnera. „Teď jděte. Nesmíme ztratit už ani minutu.”

Toffner odcházel beze slůvka rozloučení. Znal svůj úkol a hodlal jej splnit. Zvláště v případě, kdyby ho chytili.

Aniž by ho zastavili, dorazil k první ochranné zóně před kosmodromem. Věděl, že ho Betty Toufryová neustále sleduje telepatickou cestou a to ho uklidňovalo.

Blíží se první kontrola, signalizoval za několik desítek vteřin a zanedlouho už podával strážním robotům doklady.

„Chci mluvit s nějakým důstojníkem,” požadoval přísně. „Mám informace důležitého druhu.”

„Jakého druhu?” chtěli vědět roboti.

„To nemohu prozradit. Snad jen tolik: jde o dezertéry. Znáám jejich úkryt.”

To zapůsobilo. Toffner dostal povolení ke vstupu na kosmodrom. Cestou vyhlížel hlavně malou torpédovou loď. Stála na okraji kosmodromu...

Před jednou z budov už na něj čekal arkonidský poručík, dychtivý mladík, který se patrně chtěl ukázat. Jakmile mu Toffner začal vysvětlovat, že ví, že ve východní Části pohoří jsou nějaké úkryty, ale že musí pár dní počkat, než se vrátí jeho přítel z Largu, aby mu řekl, kam, přesně se uprchlíci schovali, poručík byl zklamán.

Toffner si toho všiml a odlákal pozornost k lodi: „Tak malou loď jsem ještě neviděl. Letí rychlostí světla?”

Důstojník se nechal zmást: „Rychlostí světla? Skáče hyperprostorem na velké vzdálenosti. Dnes odveze admirálovy pozůstatky na Arkonu. To ještě neznáš mnoho lodí Arkonu, Garaku. Kdy tě znovu uvidím?"

„Jakmile přijde můj přítel z Largu."

„Dobrá. Pokud za pár dní nepříjdeš, dám tě hledat. A ty dobře, víš, že najdeme každého."

Betty Toufryová v podzemí města četla poručíkovy myšlenky. Gucky se chystal k teleportačnímu skoku. Situace to vyžadovala. Nedalo se nic jiného dělat.

^ J. ^

Gucky měl štěstí.

Materializoval v zádech dvou strážných robotů, kteří střežili admirálovu mrtvolu, oblečenou do parádní uniformy.

Myšob pohlédl do Osegovy bledé tváře. Znal seržanta docela dobře, často spolu žertovali. Nyní byl Osega mrtev. Ležel tu místo někoho jiného.

Gucky zuřil, když na to pomyslel, ale nesměl jednat v afektu.

Osegovo tělo muselo co nejrychleji zmizet, aby se nestalo příčinou prozrazení přítomnosti Pozemšťanů v blízkosti Arkonu.

Podíval se na roboty, kteří stáli u nohou mrtvého muže stráž. Byli otočení zády. Gucky opatrně vzal Osegovu ledově chladnou ruku. Tělesný kontakt, nutný pro společnou teleportaci, byl uskutečněn.

Pak Gucky skočil.

•Jakmile se objevil v podzemí mezi spiklenci, nastal čas pro. Ivana Goračina. Dvuhlavý mutant se soustředil a...

kde ještě před chvílí stála malá loď, stoupal černý dým, a když se rozptýlil, bylo vidět, že po lodi zůstal jenom kráter v zemi.

^^^

Tělo seržanta Osegy pohřbili v odlehlé skalní komoře pod arénou. Major Rosberg držel krátký proslov. Bylo ironií osudu, že Osega zemřel rukou zástupce lidu, který chtěl vlastně vysvobodit.

Pak chvíli poseděli.

„Osega byl fajn chlap," zamyšleně a s lítostí poznamenal Gucky.

„Musíme dát vědět Rhodanovi," navrhovala Betty Toufryová. „Uleví se mu, když bude vědět, že je po tomhle nebezpečí."

Rosberg přikývl- „Vyřídím to později."

Seděli mlčky pod zemí a věnovali se každý svým úvahám. Tísňovou atmosféru trochu rozjasňoval fakt, že Rhodan drží v ruce klíč k arkonské pevnosti. Atlan už velel jednomu z křížníků Regentovy bojové flotily. A Regent neměl ani tušení, co mu hrozí.

Situace nebyla tak špatná, jak by se na první pohled zdálo-Mezi včerejškem a dneškem ležel jeden celý den.

Exploze na kosmodromu, jakkoli byla malá a bezvýznamná, symbolicky otřásla samotnými základy arkonidské říše, Arkon se ocitl na nejdůležitější křížovatce své mnohatisícileté existence.

Ale ještě o tom nevěděl...